

Sống Đẹp

NHIỀU TÁC GIẢ

Mơ một Miền Xanh

VHSG

NXB Văn Hoá Sài Gòn

Mơ một miền xanh

Nhiều tác giả

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Lời giới thiệu](#)

[Bụi hồng nhà Jones “Mũi đỏ”](#)

[“Cây hiến tặng”](#)

[Chiếc băng gạc cho trái tim tan vỡ](#)

[Công chúa và hiệp sĩ](#)

[Lòng hào hiệp](#)

[Một que kem](#)

[Nhân cách](#)

[Tình yêu](#)

[Sai lầm vô ý](#)

[Thứ quý nhất của cuộc đời](#)

[Đứt bỏ sự hối tiếc để cuộc sống tốt hơn](#)

[Cuộc sống](#)

[Nếu được sống đến hai lần...](#)

[Tận hưởng cuộc sống](#)

[Ngọn nến thứ tư](#)

[Những lời khuyên cho cuộc sống chúng ta](#)

[Chúng ta quyết định số phận của chính mình](#)

[Mơ một miền xanh](#)

[Cách nhìn cuộc sống](#)

[Đừng thay đổi thế giới](#)

[Hãy là chính mình](#)

[Học cách lắng nghe](#)

[Khi cuộc sống quá tồi tệ](#)

[Nếu ước mơ đủ lớn](#)

[Phải, bạn có thể!](#)

[So sánh](#)

[Chạm tới một người khác](#)

[Cứ giữ trong em Lòng Tin Yêu](#)

[Cuộc nổi loạn của các bà vợ](#)

[Gửi lại cho con](#)

[Những mẫu chuyện ở công viên](#)

[Giá trị](#)

[Không chịu buông tay](#)

[Giá trị của... hai mươi đồng](#)

[Lời chúc lành nhân ngày... bình thường](#)

[Vòng tay trẻ thơ](#)

[Những cánh thiệp ngả màu](#)

[Giận](#)

[Túi sỏi](#)

[Anh trai](#)

[Cách nhìn mới về cuộc sống](#)

[Quà tặng của anh lính thủy](#)

[Điều học được từ cuộc sống](#)

[Bài học](#)

[Cuộc xe đêm](#)

[Những đứa trẻ học từ cuộc sống](#)

[Đứa bé của hoà bình](#)

[Hất nó xuống và bước lên trên](#)

[Bài học từ hươu cao cổ](#)

Mơ một miền xanh

Ai cũng tay trắng vào đời. Rồi lại trắng tay về với đất.

Hơn thua chi, tranh giành chi... Được, mất.

Có nghĩa gì đâu, tất cả phù vân!

Sống để yêu thương nhau, không phải để giận hờn, không phải để làm đau nhau bằng muôn lời cay độc.

Sao không thể hồn nhiên như cỏ cây chim chóc.

Sao không thể chia nhau những cay đắng ngọt bùi.

Các bài viết sáng tác, bài dịch cộng tác của bạn đọc về các chủ đề Sống đẹp (Các bài viết giản dị về cách đối nhân xử thế, những câu chuyện xúc động xoay quanh cuộc sống đời thường, gia đình, tình yêu, công việc, trường lớp, bạn bè...) cho các tập Sống đẹp tiếp theo xin gửi về

Công ty TNHH Văn hóa Phương Bắc
Nhà sách Hương Thủy
24B Hạ Hồi - Hoàn Kiếm - Hà Nội
ĐT: (04) 3822 1480 Fax: (04) 3942 5565
Email: nhasachhuongthuy@fpt.vn

Chúng tôi kính mời các tác giả có các bài viết, sáng tác, bài dịch trong bộ sách "Sống đẹp" phát hành lần này, xin hãy liên hệ với chúng tôi để nhận sách biểu và tiền nhuận bút. Hương Thủy xin chân thành cảm ơn sự hợp tác của quý vị!

Lời giới thiệu

Cuộc sống hiện đại đôi khi khiến chúng ta lãng quên đi một cử chỉ nhỏ nhưng vô cùng ý nghĩa, bạn có bao giờ nghĩ rằng mẹ bạn cũng rất cần những bông hồng tuyệt đẹp như những bông hồng bạn dành tặng cho bạn gái của mình. Giữa bộn bề công việc ta quên rằng tình yêu cần có sự lãng mạn. Giữa no đủ, ta lơ đãng không để ý tới một em bé nghèo khổ đang cần giúp đỡ, một người bạn tật nguyền khao khát được đi học, một ông lão cô đơn không nơi nương tựa cần một. Đôi khi ta ghen tỵ với thành công của người bạn thân, đôi khi ta bỏ quên một người tốt đi ngang qua cuộc đời. Mệt mỏi khiến ta dễ đầu hàng và bỏ cuộc mà không nhìn thấy xung quanh bao cuộc đời còn bất hạnh hơn ta. Có lúc ta giận giữ mà không biết mình đang làm tổn thương một người khác...

Tủ sách “Sống đẹp” là những bài học giản dị về cách đối nhân xử thế, những câu chuyện súc động xoay quanh cuộc sống đời thường gia đình, tình yêu, công việc, trường lớp, bạn bè... Ẩn sâu trong nó là tình yêu thương, lòng bao dung, sự hi sinh, lòng kính trọng, mà đôi khi ta sống vội vã đã vô tình bỏ qua.

Với mong muốn cùng bạn đọc tìm lại mình trong từng khoảnh khắc của cuộc sống, và hướng tới một NHÂN CÁCH SỐNG tốt đẹp hơn, chúng tôi đã biên soạn bộ sách này với những câu chuyện đầy ý nghĩa được chọn lọc từ Internet. Những câu chuyện giản dị ấy là những lời tâm sự sẻ chia, những bài học, những câu triết lý về cuộc đời... của những tâm hồn cao đẹp khắp nơi trên thế giới. Trước những khó khăn thử thách trong cuộc đời, tủ sách “Sống đẹp” là lời động viên lớn lao, là lời chúc tốt lành chúng tôi xin gửi tới bạn đọc!

Bụi hồng nhà Jones “Mũi đỏ”

Lũ trẻ trong khu đặt cho vợ chồng già Jack và Ruby Jones biệt danh “Mũi đỏ”. Họ sống lập dị, suốt ngày đóng cửa trong nhà, chẳng đi lại với ai trong khu.

Nghe nói suốt ngày hai người uống rượu. Không rõ có phải vậy không, nhưng điều mà tôi biết chắc là mỗi khi chúng tôi tụ tập ở gần nhà họ thế nào cũng nghe la: “Tránh xa mấy bụi hồng ra!”.

Những bụi hồng đỏ thắm tuyệt đẹp làm thành một hàng rào bao quanh khoảng sân trồng cỏ nhà Jones. Những nhà trong khu của chúng tôi vốn sân liền sân nên sự hiện diện của một hàng rào dù là hoa hồng, cũng khiến lũ trẻ con bức bối, nó làm chúng tôi không thể tự do chơi bóng ném. Lũ trẻ con chúng tôi khoái trá tìm cách bí mật chọc tức ông bà Jones. Thế nên họ mới có biệt danh “Mũi đỏ”.

Mấy bà trong khu thì thảo rằng, gia đình Jones sắp đón người con trai duy nhất giải ngũ từ vùng Vịnh trở về. Thường các gia đình có người thân từ chiến tranh trở về đều hoan hỉ, nhưng gia đình Jones vẫn im lặng đóng cửa.

Hôm hai ông bà “Mũi đỏ” đi đón con trai, chúng tôi như chim xổ lồng rủ nhau chơi banh ném dọc bãi cỏ trước khu nhà của chúng tôi. Cuộc chơi náo nhiệt, âm ỉ, mặt mũi chúng tôi đỏ bừng, đầm mồ hôi. Một sự cố bất ngờ: trong lúc Johnny McGrath tuyệt vọng nhào người bắt bóng, nó ngã nằm lên những bụi hồng. Tiếng thét thảm thiết của Johnny vì bị gai hồng đâm không làm chúng tôi khiếp sợ bằng bóng dáng chiếc xe hơi của gia đình “Mũi đỏ” đúng lúc đó thấp thoáng đầu phố. Cả bọn nhào vào kéo Johnny ra, nhưng đám gai hồng trung thành với chủ níu chúng tôi lại.

Thật khủng khiếp, chiếc xe hơi của nhà “Mũi đỏ” trờ tới, Jack “con” nhảy ra khỏi xe. Anh ta gầm lên: “Lũ ranh con. Tao bắn nát óc chúng mày”. Không để ý tới cảnh hai ông bà già cố ghì người con trai trong cơn điên cuồng, chúng tôi đập lên gai chạy thực mạng thoát thân.

Về tới nhà, chị em tôi đóng sập cửa, cài chốt rồi ngồi thụp xuống đất thở hồng hộc. Mẹ tôi từ trong bếp chạy ra. Nghe thủng câu chuyện, mẹ tôi lắc đầu, rồi bà kéo chúng tôi đứng dậy. “Đi với mẹ.” “Đi đâu?” Tôi cố lấy hơi hỏi lại. “Còn đi đâu nữa. Ra sửa lại mấy bụi hồng bị các con làm nát,” mẹ tôi đáp. “Anh ta bắn chết!” Tôi trì người lại. “Cứ đi,” mẹ tôi đẩy tôi ra cửa.

Mẹ tôi ngồi xuống bên bụi hoa. Bà nhặt tía những bông hoa bị gãy, dựng những thân cây bị đổ. Gai hồng làm tay bà rớm máu. Tôi như chết đứng khi thấy bóng bà Ruby “Mũi đỏ” từ trong nhà bước ra. “Tôi đang sửa lại mấy cây hoa. Bà thông cảm, trẻ con mà!” Mẹ tôi nói. Bà Ruby nhìn mẹ tôi chằm chằm. “Anh Jack khỏe không, thưa bà? Thực may cho anh ấy. Chiến tranh có bao điều khủng khiếp,” mẹ tôi tiếp tục. Bỗng nhiên bà Rubby “Mũi đỏ” ngồi thụp xuống và bà bật khóc...

Từ ngày ấy trở đi, hàng rào hoa hồng trở thành chiếc cầu thân thiện giữa chúng tôi với gia đình Jones. Bà Rubby “Mũi đỏ” nay là bà cô Rubby. Jack sau một thời gian dài điều trị những cơn sốc tâm lý do chiến tranh gây ra, đã lấy vợ. Những bụi hồng, món quà của bà nội Jack trồng để trông chờ ngày trở về của đứa cháu yêu, vẫn đẹp mơn mớn. Bà đã không đủ sức để chờ Jack, nhưng anh chỉ được biết tin này khi bước chân xuống phi trường. Đó là lý do hôm đó anh ta nổi cơn điên dọa bắn chúng tôi.

Nhưng điều quan trọng nhất mà tôi học được từ câu chuyện của quá khứ là cách xử sự chân thành, trung thực, yêu thương và dũng cảm của mẹ tôi. Điều gì sẽ đến nếu mẹ tôi cũng tránh né gia đình Jones như những người hàng xóm khác?

“Cây hiến tặng”

Tôi là người đàn bà một mình nuôi bốn đứa con, làm việc với mức lương thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa. Tiền bạc thì eo hẹp, nhưng chúng tôi có nơi chui ra chui vào, có đồ ăn trên bàn, có quần áo mặc.

Đến mùa Giáng sinh, dù không có lắm tiền để mua nhiều quà, chúng tôi cũng dự định mừng lễ cùng với gia đình và bạn bè, ra trung tâm thành phố ngắm đèn Giáng sinh, bày các bữa ăn tối đặc biệt và trang trí nhà cửa. Nhưng niềm vui lớn nhất đối với bọn trẻ là đi mua sắm tại siêu thị. Tôi lo lắng vì chỉ dành dụm được một trăm hai mươi đô la USD để mua quà cho cả năm người chúng tôi.

Ngày Giáng sinh tới và chúng tôi “xuất hành” thật sớm. Tôi cho mỗi đứa một tờ ba mươi đô la và nhắc chúng tìm những món quà giá bốn đô la một phần. Rồi tất cả tởa đi sau khi đã thỏa thuận gặp lại nhau sau hai giờ đồng hồ.

Khi lên xe về nhà, mọi người ai nấy có “tinh thần Giáng sinh” rất cao, đùa nghịch nhau bằng những gợi ý về những gì chúng đã mua. Riêng đứa con gái áp út của tôi, Ginger, tám tuổi, im lặng một cách khác thường. Tôi để ý thấy nó chỉ mang một túi nhỏ. Tôi đoán Ginger chỉ mua kẹo, với hai mươi lăm thanh.

Tôi cảm thấy nóng mặt. Con đã mua gì trong hai giờ qua? Đây là những gì Ginger nói:

“Thưa mẹ, con vừa đi loanh quanh vừa nghĩ xem mình nên mua gì. Thế rồi con dừng lại để đọc những tấm thiệp nhỏ nhắn trên ‘cây hiến tặng’ của đội quân cứu tế (một tổ chức Cơ đốc giáo chuyên giúp đỡ người nghèo). Một trong những tấm thiệp đó dành cho một bé gái bốn tuổi và tất cả những gì bé muốn là một con búp bê với quần áo và lược chải tóc. Vì thế con mới lấy tấm thiệp và mua những gì bé ấy ước ao và đem đến quầy của đội quân cứu tế.”

“Thế nên con chỉ còn đủ tiền để mua kẹo cho chúng ta mà thôi!” - Ginger nói tiếp. Cơn giận của tôi tan biến đi tự khi nào, thay vào đó là cảm giác mình thật giàu có trong ngày không thể quên này.

Chiếc băng gạc cho trái tim tan vỡ

“Con chào mẹ. Mẹ đang làm gì vậy?”
– Susie cô bé sáu tuổi hỏi mẹ.

“Susie của mẹ đấy hả? Mẹ đang làm món thịt hầm cho bà Smith cạnh nhà mình,” - mẹ Susie trả lời.

“Sao mẹ phải làm cho bà ấy?” - Susie hỏi lại.

“Bởi vì bà Smith rất buồn. Bà đã mất đi đứa con gái của mình và lòng bà đang tan nát. Chúng ta cần phải giúp đỡ bà một thời gian.”

“Sao vậy mẹ?” - Susie lại hỏi.

“Con thấy đó, Susie, khi một người nào đó quá đau buồn, họ khó làm được những việc nhỏ nhặt như chuẩn bị bữa ăn tối hay công việc lật vạt trong nhà. Chúng ta sống trong cùng một cộng đồng và bà Smith là hàng xóm của mình, vì vậy chúng ta cần phải làm một điều gì đó để giúp bà. Con là một cô bé thông minh, Susie, vì vậy con hãy nghĩ ra một cách nào đó giúp bà Smith.” Susie suy nghĩ nghiêm túc về những lời của mẹ và về cách bé có thể giúp bà Smith. Vài phút sau, Susie gõ cửa nhà bà Smith, phải một lúc sau bà Smith mới mở cửa và cất lời: “Chào con, Susie”.

Susie nhận ra ngay giọng bà Smith không vui vẻ như khi bà chào mọi người trước đây. Hình như bà Smith vừa khóc xong vì Susie thấy mắt bà ươn ướt và sưng.

“Cháu cần gì ở bà hả Susie?” - Bà Smith hỏi.

“Thưa bà, mẹ cháu nói rằng bà đang rất buồn vì chị Mary con của bà không còn nữa,” - Susie vừa nói vừa chìa tay ra một cách rụt rè. Trong tay bé là một băng cao dán. “Cái này là để giúp bà bớt buồn.”

Bà Smith thổn thức nhưng cố nuốt nước mắt. Bà quỳ xuống và ôm lấy Susie. Vừa khóc, bà vừa nói: “Cảm ơn con nhé, con thật là tốt bụng. Cái này sẽ giúp bà nhiều lắm đây”.

Bà Smith chấp nhận nghĩa cử tốt đẹp của Susie nhưng không chỉ có thế. Bà quyết định mua một cái móc khóa nhỏ kèm khung hình bằng thủy tinh và cẩn thận đặt vào đó chiếc cao dán. Bà Smith biết rằng để nguôi ngoai nỗi buồn cần phải có thời gian và sự hỗ trợ, nhưng chiếc cao dán của Susie đã trở thành biểu tượng hàn gắn vết thương lòng của riêng bà dù bà không thể quên đi niềm hạnh phúc đã từng có với đứa con gái Mary xấu số.

Công chúa và hiệp sĩ

Mẹ con tôi sống ở khu gần ngoại ô Albuquerque, nơi có nhiều trường đại học. Chúng tôi không giàu cũng không nghèo. Trên đường đưa con gái đi học, mẹ con tôi thỉnh thoảng vẫn gặp những người thất nghiệp lang thang không nhà cửa.

Thương cảm những con người bất hạnh, tôi vẫn thường cho họ tiền mặc dù biết rằng những đồng tiền nhỏ nhoi của mẹ con tôi không thể nào giúp họ có cơ đổi đời.

Một thời gian sau vì tình hình kinh tế chung sa sút, tôi trở thành kẻ thất nghiệp. Một mình nuôi con nhỏ ăn học, tôi vất vả xoay xở nhưng may hơn nhiều người, tôi vẫn còn ngôi nhà. Tuy vậy tương lai thật ảm đạm bởi chẳng bao lâu sau, việc vẫn chưa có mà tôi lại bắt đầu ngập mình vào vũng nợ, số phận của ngôi nhà hẳn sẽ lung lay như gặp cơn động đất. Không còn xe hơi, tôi đưa con đi học bằng xe buýt.

Những người ăn xin vẫn bu quanh chúng tôi và dường như họ ngày càng nhiều hơn. Có điều bây giờ tôi chẳng cho ai bất cứ thứ gì. Chẳng ai có thể trách tôi cả. Có chẳng là con gái tôi... “Mẹ ơi, sao mẹ không cho họ nữa?” - Con gái tôi hỏi. Biết nói với con tôi sao đây? Rằng mẹ nó thất nghiệp và rằng mẹ nó no bụng chỉ nhờ mắt nhìn đứa con ngấu nghiến nhai miếng thịt bò duy nhất của cả nhà? “Mẹ không cho nữa vì họ dùng tiền chúng ta cho để uống rượu hay làm những chuyện không tốt,” tôi đáp mà không chắc mình nói đúng hay không. “Thật thế hả mẹ?” Con bé đáp, đôi mắt to tròn của nó ngược nhìn tôi. Trong ánh mắt ấy tôi nhìn thấy sự sợ hãi lẫn hoài nghi.

Buổi chiều khi đón nhau về nhà, mẹ con tôi đứng đợi xe buýt. Một người đàn ông đi qua lại trên hè phố, trước ngực treo tấm biển: “Tôi sẵn sàng làm mọi việc để đổi lấy thực phẩm”. Mãi ngóng xe buýt, tôi không chú ý tới con gái mình đang làm gì. Xe vừa trở tới, tôi giật tay con thì nghe tiếng kêu của nó. Thì ra nãy giờ con gái tôi loay hoay với chiếc gót giày bị lỏng. Xe buýt rời bến, nghe tiếng kêu, người đàn ông đeo tấm biển bước đến bên con gái tôi. “Ồ chẳng có gì to chuyện cả. Xin mời cô công chúa nghỉ ngơi một lát, thần sẽ sửa lại giày cho công chúa ngay lập tức,” người đàn ông bông đùa.

Con bé tỏ vẻ an tâm, đâu biết mẹ nó hồi hộp vì trong túi chỉ còn đúng bảy mươi bảy xu. Tôi đã đếm rất kỹ trước khi bỏ chúng vào chiếc túi lụa vẫn dùng cất tiền lẻ. Cổ trấn an mình, tôi chờ người đàn ông sửa xong chiếc giày và hỏi: “Ảnh tính công bao nhiêu?”. Người đàn ông nháy mắt cười vui vẻ, anh ta quỳ một gối xuống đất, đầu cúi xuống ra bộ một hiệp sĩ và nói với con gái tôi: “Thưa công chúa. Được phụng sự công chúa là thần mãn nguyện lắm rồi. Nếu công chúa ban ơn, thần xin được nhận bông hoa công chúa đang cầm trên tay kia. Hôm nay là ngày sinh nhật mẹ thần. Thần sẽ dâng bông hoa này lên người”. Nhìn nụ cười của con gái, tôi hiểu nó đã biết những gì mà tôi chưa kịp nói về những người thất nghiệp.

Lòng hào hiệp

Năm ngoái, thị trấn nhỏ ở gần chỗ chúng tôi sống bị vòi rồng quét qua. Báo chí trong vùng đưa nhiều tin bài về tình cảnh của các nạn nhân. Sáng chủ nhật, tôi mở tờ báo ra và bắt gặp một tấm ảnh khiến tôi nao lòng.

Một phụ nữ trẻ đứng cạnh một đồng lõa nhốn gổ đã được chú thích là căn nhà nát vụn của chị ta. Bên cạnh chị là hai đứa trẻ. Đứa con trai chừng tám tuổi cúi đầu nhìn chằm chằm dưới chân, đứa con gái nhỏ xiu kéo váy mẹ, mắt mở to nhìn thẳng vào ống kính.

Tôi quyết định dùng tấm ảnh để dạy con. “Các con thấy đấy, chúng ta có mọi thứ, họ chẳng còn gì. Vậy chúng ta sẽ chia sẻ cho họ những gì chúng ta có,” - tôi chỉ vào tấm ảnh và nói với hai đứa con trai sinh đôi Brad và Brett. Hai đứa cẩn thận đọc hết tờ báo, trong lúc tôi lên gác xếp lôi xuống ba chiếc thùng giấy. Khi tôi quay lại, Brad hỏi: “Mẹ ơi, vậy là mẹ con mình bố thí cho người ta hả mẹ?”. Tôi chưa kịp đáp thì Brett gạt phăng: “Không, người ta bảo đó là làm từ thiện, giúp đỡ. Con đọc báo thấy nói vậy”. “Không phải. Nhìn đây này, người ta viết rõ ràng: làm phước!” Brad cãi. Đặt mấy chiếc thùng lên sàn, tôi xua lũ trẻ: “Thôi đừng cãi nhau nữa, mau mang đồ ra đây?”. Khi Brad và Brett co cẳng chạy về phòng chúng, tôi la với theo: “Lấy những món các con không thích hoặc không còn dùng được nhé!”.

Con gái út Meghan lên ba tuổi đứng tròn mắt nhìn hai đứa anh lôi từ phòng ngủ ra đủ thứ từ giày dép đứt quai, quần áo cũ, súng gậy cổ, xe hơi long bánh. Lát sau, Meghan biến đâu mất. Ngẩng đầu lên tôi thấy Meghan ôm ghì con búp bê vải vào lòng. Con búp bê cũ và bèo nhèo lắm rồi, nhưng nó là đồ chơi bất ly thân của Meghan. Con gái tôi áp con búp bê vào gương mặt tròn của nó và hôn chùn chụt. Thấy dáng điệu quyến luyến chần chừ của con gái, tôi bảo: “Con có thể chọn thứ khác”. Meghan lắc đầu: “Không, mẹ ạ. Con búp bê này làm con vui sướng lắm, nên con nghĩ nó cũng sẽ giúp bạn ấy đừng buồn nữa,” Meghan đáp và tôi thấy rõ ràng nó rung rung, cổ cảm những giọt nước mắt nóng hổi chỉ chực bò ra.

Tôi thấy nghèn nghẹn trong cổ họng. Chúng tôi đang làm gì nhỉ? Bố thí? Làm phước? Làm từ thiện? Trợ giúp? Chia sẻ? Giữa cách nghĩ của tôi với con gái Meghan có khoảng cách. Một bên cho người khác cái mình không còn cần, bên kia tặng người khác cái mình thực sự cần và yêu thích.

Một que kem

Đó là một ngày cực kỳ nóng bức. Mọi người dường như muốn tìm kiếm một sự khuây khỏa, vì vậy một cửa hàng bán kem giải khát hẳn nhiên là nơi họ tìm đến.

Một bé gái người nhỏ thó, tay nắm chặt tiền, bước vào cửa hàng. Cô bé chưa kịp nói gì thì người bán hàng đã quát tháo, buộc bé bước trở ra đọc tấm bảng để ở cửa, đến khi nào có giày hoặc dép mới được vào. Cô bé đành lùi lại và một người đàn ông cao to bước theo cô bé ra khỏi cửa hàng.

Ông lặng lẽ theo dõi trong khi cô bé đứng trước cửa hàng đọc tấm bảng: “Không được đi chân không”. Những giọt nước mắt lăn dài trên má, bé xoay lưng lại bước đi. Ngay khi đó, người đàn ông cao to nộ cất tiếng gọi em. Ngồi thụp xuống lề đường, ông cởi đôi giày to kềnh đang mang, đặt trước mặt cô bé, nói: “Này con, hẳn con không thể đi lại với đôi giày này, nhưng nếu kéo lê chúng theo, con có thể mua được một que kem”.

Nói xong ông nhắc bổng bé lên, đặt chân em vào đôi giày “ngoại cỡ” của mình. “Hãy tranh thủ thời gian đi con. Chú cảm thấy mệt chẳng muốn đi đâu nữa, chỉ muốn ngồi ngay đây ăn kem thôi”. Mắt bé sáng lên, cô lê đôi giày vừa to vừa nặng đến quầy mua một cây kem.

Ông ấy là một người cao to, hẳn là thế. Bụng “bia”, “hia” lớn, nhưng quan trọng hơn hết, trái tim ông cũng lớn như thế.

Nhân cách

Tony làm quen với Maria ở Florida qua mạng Internet. Trong vòng một năm, hai người thư từ qua lại rất đều đặn. Qua những cánh thư, Tony thực sự nghĩ rằng Maria là một thiếu nữ dịu dàng, nhân hậu. Một lần anh đã bày tỏ tình cảm chân thành của mình qua thư, và ngỏ ý xin nàng một bức chân dung. Nàng viết thư trả lời: “Hình thức bên ngoài nào có quan trọng!”.

Lần nọ, có việc đến Florida, Tony hẹn gặp Maria tại nhà ga vào lúc 7h tối. Để nhận ra nhau, Tony hẹn sẽ cầm trên tay cuốn sách có bìa màu đỏ, còn Maria thì cài một bông hồng trên ngực áo.

Vừa xuống ga, Tony nhìn thấy một cô gái cực kỳ quyến rũ tiến về phía anh. Cô ta có mái tóc vàng rực, khuôn mặt đẹp như thiên thần, thân hình thon thả. Cô gái đến bên, mùi nước hoa thoang thoảng, nở nụ cười tình tứ và nói nhỏ: “Đi theo em chứ!”. Tony choáng ngợp trước vẻ đẹp của cô ta, định bước theo nhưng anh nhận ra trên áo cô ta không có bông hồng nào cả. Liên đó, một người khác xuất hiện. Đó là một phụ nữ trung niên, thấp bé, thân hình mập mạp và bên trái chiếc áo khoác màu xám cũ kỹ có cài một bông hồng. Tony thoáng bối rối nhưng anh kịp định thần, giở quyển sách lên và tiến đến người phụ nữ đó: “Xin lỗi! Tôi đoán chắc cô là Maria. Rất vui được gặp cô. Tôi là Tony, không biết cô có vui lòng đi ăn tối với tôi không?”.

“Tôi không phải là Maria và cũng không biết chuyện này là thế nào, anh bạn trẻ ạ! Lúc này, một cô gái xinh đẹp có nhờ tôi cài bông hồng này lên áo. Cô ấy nói rằng: ‘Nếu có người con trai nào đến mời đi ăn tối thì nói họ là cô ấy đang chờ ở quán bên kia đường!’”. Người phụ nữ nở nụ cười hiền từ và dẫn anh đến cửa quán.

Chỉ trong những trường hợp bất ngờ không lường trước được, ta mới đánh giá chính xác được nhân cách của một con người: ai tốt, ai xấu, ai chung thủy, ai dễ đổi thay, ai chân thành, ai giả dối... Trong cuộc sống, con người có thể phải đối mặt với những hoàn cảnh trở trêu. Những lúc ấy, hãy giữ vững nhân cách của mình.

Tình yêu

Ngày xưa, có hai con ngựa cùng làm việc với nhau trong nhiều năm liền. Hằng ngày, chúng ra đồng kéo xe cho nông dân. Trong suốt khoảng thời gian ấy, hai con ngựa thường xuyên cãi vã nhau, phàn nàn về nhau. Chỉ cần con kia kéo nhanh hay chậm một tí là con này đã bắt đầu kêu ca, trách móc.

Cho đến một hôm, một trong hai con ngựa lăn ra chết và con kia trở nên rất buồn về chuyện đó. Nó nhận ra, trong những tháng ngày qua, nó chưa hề nói với bạn của nó rằng cậu ấy là một cộng sự quý giá với nó biết đường nào, và rằng cậu ấy thật trung thành khi kéo xe cùng nó trong suốt ngàn ấy thời gian. Nhưng bây giờ thì cơ hội để nó nói lên điều ấy đã vĩnh viễn qua đi. Hằng ngày, nó nằm nhớ lại những trận cãi vã giữa nó và bạn. Nó chợt hiểu rằng lẽ ra nó không cần phải gây hấn nhiều như vậy, không cần cứ phải lúc nào cũng nóng nảy như vậy. Nó đã tốn quá nhiều sức lực, thứ mà lẽ ra sẽ có giá trị biết bao nếu nó dành cho tình bạn và lòng tốt bụng.

Con ngựa cảm thấy thật xấu hổ và nó quyết tâm sống khác. Nó tự hứa, sau này, cho dù cộng sự của nó là ai thì chắc chắn cách cư xử của nó cũng sẽ khác. Nhưng thời gian trôi qua, con ngựa lại quên mất những gì nó quyết tâm làm. Nó lại đi ghen ghét, đố kỵ với con ngựa mới cùng kéo xe với nó. Nó không hiểu tại sao nó lại trở nên ích kỷ như xưa, tại sao nó lại quên lời hứa... Vào một buổi tối, nó quyết định đến hỏi ý kiến của lừa, nhà tư vấn, con vật có thể đưa ra những lời khuyên bổ ích cho tất cả các gia súc, gia cầm trong trang trại. Lừa im lặng lắng nghe câu chuyện của ngựa. Sau cùng, lừa nói: “Thật tốt khi cậu đã biết chú ý đến những gì đang thật sự xảy ra với cậu. Cậu muốn thay đổi ư? Hoàn toàn có thể đấy. Nhưng việc đó sẽ tốn rất nhiều thời gian và trí lực của cậu. Cậu đã sẵn sàng chấp nhận nó chưa?”. “Tôi không bao giờ muốn quay lại lối sống ích kỷ như trước, vì thế tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì để sống tốt hơn,” ngựa khẳng định.

Và lừa tiếp tục: “Cậu chỉ cần làm một việc duy nhất, vừa đơn giản nhưng cũng rất khó khăn đấy. Hằng ngày, cậu hãy ghi nhớ rằng, vào bất kỳ một ngày nào đó, có thể là hôm nay chẳng hạn, cậu sẽ chết. Hãy nhớ hết thấy mọi thứ trên thế gian này đều chỉ là một phần của con sóng lớn, khi nó vỗ vào bờ, nó sẽ vỡ tan và biến mất mãi mãi trên bãi cát. Rồi một con sóng khác sẽ tiếp tục như thế, tiếp tục vỗ bờ và tan biến. Không có ngọn sóng nào là vĩnh cửu cả. Thứ vĩnh cửu duy nhất trong cuộc đời này chỉ là đại dương mệnh mệnh mà thôi”.

Con ngựa bắt đầu khóc. Còn lừa vẫn đều giọng nói tiếp: “Chỉ có thể bằng cách nhớ rằng cái chết sẽ đến bất kỳ lúc nào, cậu mới có đủ sức mạnh, mới sẵn sàng cho đi tình yêu của mình. Đó là lời khuyên của tôi cho cậu đấy. Nếu cậu làm theo, tôi tin một ngày nào đó, cậu sẽ hiểu và sẽ biết thế nào là sự bất diệt”.

Sai lầm vô ý

Đó là một lỗi lầm do không biết. Nhưng đôi khi sự không biết lại gây ra những sai lầm kinh khủng. Khi đó tôi mười bảy tuổi và là năm đầu tiên tôi về thăm ông bà ở một trang trại vùng quê.

Tôi nhìn thấy một con chim cú mẹ kéo theo một sợi dây, đi xuyên qua đồng cỏ dày đặc. Nhìn đầu nó thật ngộ nghĩnh, cứ nhấp nhô vẻ rất vội vã khi nó chạy.

Tôi đứng nhìn con chim cú từ cửa bếp. Không biết sợi dây đó bị ai buộc vào chân nó, hay nó tự vướng vào đâu? Thỉnh thoảng sợi dây như căng ra. Tôi phải đi tìm hiểu xem có chuyện gì mới được.

Tôi chạy ra ngoài, nhẹ nhàng lại gần, lại gần hơn nữa để nhìn cho rõ. Có một lúc, chim cú mẹ rõ ràng nhìn thấy tôi, nhưng nó vẫn cầm cúi đi tiếp, đầu gật gật. Lẽ ra lúc đó tôi phải biết mà đứng yên. Nhưng sự tò mò quả là không thể chịu đựng nổi!

Tôi tiến lại gần hơn nữa, đến sát con chim cú mẹ. Tôi nhìn theo hướng sợi dây, và đó là những ánh mắt sợ hãi của một đàn chim cú con, đang bám theo sợi dây mà mẹ chúng kéo theo.

Tôi cũng giật mình nên nhảy lui lại, tức là càng gây nhiều tiếng động. Bọn chim cú con bắt đầu kêu ầm ĩ. Chúng hoảng hốt chạy tứ tung vào những bụi cỏ, bụi cây quanh đó.

Chim cú mẹ cuống lên. Nó tưởng tôi sắp bắt lũ con của nó. Nó lao thẳng đến chỗ tôi, kêu lên hối hả, như thể bảo tôi bắt nó chứ đừng bắt con nó.

- Không, có phải tớ cố ý đâu! - Tôi nhảy ngược lại thêm một bước nữa, miệng gào ầm lên với con chim cú, và... bỏ chạy. Khi tôi ngoái lại, tôi thấy chim cú mẹ đang hoảng hốt lao vào các bụi cỏ tìm con. Nó vẫn kêu hối hả và đập cánh liên tiếp, đầy lo lắng và hoảng sợ. Tôi chứng lại, tự hỏi rằng liệu chim cú mẹ có tìm được hết tất cả đàn con hay không. Tôi không bao giờ biết.

Tôi cảm thấy thật kinh khủng. Chỉ vì vô ý mà tôi gây ra một “thảm họa” đối với những chú chim bé bỏng. Hình ảnh đó ám ảnh tôi suốt đến tận bây giờ.

Khi lớn lên, tôi cũng nhận ra rằng có rất nhiều “sai lầm vô ý” xung quanh mình. Một người chạy đến cạnh người bạn chỉ để nói rằng sao kiểu tóc mới của người bạn ấy trông tệ đến thế. Cái cảm giác không thể ngừng kể về “cô Sadie đã mất vì bệnh ho lao thể nào” cho một người bạn đang bị ho. Một đồng nghiệp mới, chúng ta có vượt qua sự e ngại để bắt chuyện và giúp cô ấy bớt cảm thấy lúng túng? Hay chúng ta chỉ dích với những người mà chúng ta đã quen, mà không bao giờ nghĩ đến việc một người rơi vào môi trường mới thì cảm thấy lạ lẫm đến đâu? Chúng ta nói và làm những điều chúng ta không chắc chắn, đôi khi chỉ để... giống như một người bình thường! Cách mà chúng ta cư xử với mọi người, dù không cố ý, sẽ nói rất nhiều điều về bản thân chúng ta.

Những điều mà chúng ta nói về mọi người, thực ra nói về chúng ta nhiều hơn là nói về họ, bạn có tin như thế không?

Thứ quý nhất của cuộc đời

Tại một làng chài nọ, có một chàng thanh niên hiền lành và tốt bụng, làm việc rất chăm chỉ. Ngày nọ, trên đường về nhà, chàng lượm được một cái chai nhỏ. Vì tò mò, chàng tìm cách tháo bẫy được nắp chai ra. Bất ngờ từ trong chai bay ra một làn khói trắng và vị thần khổng lồ xuất hiện.

Vị thần liền cất tiếng nói: “Đừng sợ! Người là ân nhân của ta, ta cho người ba điều ước. Nào! Hãy ước đi hồi chàng trẻ tuổi”.

Ước gì nhỉ? Chàng đắn đo và trả lời: “Thần cho tôi thời gian để suy nghĩ nhé!”.

- Được thôi. Từ đây đến chiều người phải nghĩ ra đấy.

Chàng đi dọc theo bãi biển và suy nghĩ. Trên đường đi chàng gặp một đám trẻ con hồn nhiên, vô tư chơi đùa say mê. Nhìn những gương mặt thiên thần, chàng thấy cuộc đời mới đẹp làm sao. Đi tiếp, chàng gặp một chàng trai trẻ liều mình cứu những người nghèo khổ thoát khỏi một nhóm trộm cướp. Tấm lòng nghĩa hiệp đó khiến chàng khâm phục.

Chàng lại tiếp tục đi và thấy một đám đông vây quanh một cụ già. Thì ra có một con cá voi mắc cạn trôi dạt vào bờ. Mọi người định giết nó để lấy thịt bán. Cụ già nói: “Những gì thuộc về biển cả hãy trả về cho biển cả”. Thế là chú cá voi được cứu sống.

Hoàng hôn buông xuống. Vị thần hiện ra hỏi: “Người đã nghĩ ra chưa?”. Chàng trai trả lời: “Vâng, xin thần hãy ban cho tôi sự ngây thơ, hồn nhiên của trẻ thơ; một trái tim nghĩa hiệp, dũng cảm của tuổi trẻ và một tấm lòng nhân ái, vị tha của người từng trải”.

Vị thần nói: “Hồi chàng trai, người làm ta bất ngờ đấy, bởi vì người đã nhận ra những thứ quý giá nhất của cuộc đời”.

Dứt bỏ sự hối tiếc để cuộc sống tốt hơn

Trong cuộc sống, không ít người thường tự hỏi cuộc sống sẽ như thế nào nếu họ làm những việc đã làm theo một cách khác. Hối tiếc ít hay nhiều gì cũng chỉ là sự vô ích. Sự hối tiếc có thể làm sức khỏe bạn giảm sút nếu cứ để leo thang từ một việc bé như con kiến thành ra một con voi.

Trong thực tế, không ít người sẽ hành động không đúng hoặc lâm bệnh chỉ vì một cảm giác hối tiếc vặt vãnh như thế. Hãy nghĩ đây là bài học kinh nghiệm để lần sau đừng phạm một lỗi tương tự. Để thoát khỏi cảm giác hối tiếc, hãy thử với những cách sau đây:

1. Nghĩ mọi việc rồi cũng trôi qua. Hãy liệt kê ra giấy những điều có lợi và bất lợi khi bạn quyết định việc gì đó. Điều này sẽ hạn chế sự rủi ro tiềm ẩn. Bạn có thể ngủ một giấc. Thông thường, một ý tưởng mới sẽ đến nhanh hơn sau khi bạn để mình thư thái một khoảng thời gian. Thực tế cho thấy có nhiều việc sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát của bạn nếu bạn không biết cách xây dựng một kế hoạch. Bạn phải biết “tổ chức” chính mình để tránh những hậu quả không tốt. Nếu bất chợt bạn rất muốn đi du lịch, nhưng lại nhanh chóng nhận ra rằng mình không có được kỳ nghỉ nào, mức lương cũng không cho phép, bạn sẽ cảm giác thế nào? Biết nhìn nhận cả hai mặt của một kế hoạch sẽ bảo vệ bạn khỏi những viễn cảnh bất lợi. Nhưng điều quan trọng là bạn hãy dành chút thời gian để làm một sự đánh giá và hoạch định kế hoạch bằng một công thức rõ ràng, điều này giúp bạn tránh khỏi những hối tiếc tiềm ẩn.

2. Tỏ ra dứt khoát. Đứng trước một việc cần quyết định, bạn hãy quyết định đi. Hãy tự tin và loại bỏ sự nghi ngờ bản thân. Nếu phải quyết định đầu tư mua trái phiếu hay bất động sản, bạn có thể phải cân nhắc kỹ. Trong trường hợp có xảy ra kết quả không như mong đợi, bạn có thể rơi vào tâm trạng thất vọng tạm thời, nhưng đừng để nó làm giảm lòng nhiệt tình của bạn. Mỗi lần ngã là một lần bót đại...

3. Chấp nhận thực tế. Cuộc đời là một chuỗi dài các sự kiện sẽ mở ra trước mắt bạn. Có cái tốt, có cái xấu. Chúng ta cần nhận ra rằng chúng ta không thể nào thay đổi thực tế, mà phải học cách chờ đợi và chấp nhận kết quả của việc chúng ta làm.

4. Hành động. Có những hối tiếc có thể được đảo ngược. Nếu bạn muốn đi du lịch trong khi đang đi học, bạn có thể lên kế hoạch ngay từ bây giờ. Nếu bạn bị thất lạc bạn bè? Internet sẽ tạo ra những cơ hội to lớn để bạn tìm lại họ. Nếu có những chuyện kinh khủng xảy đến, bạn đừng để chúng biến thành stress, hãy tìm cách vượt qua.

5. Đối diện. Thay đổi cái nhìn của bạn đi. Hãy nghĩ bạn đang là người hạnh phúc. Điều này hoàn toàn có thể vì bạn đang có những bài học kinh nghiệm quý báu từ thất bại của quá khứ. Không dễ đối diện với những bi kịch của thực tế, như một người bạn hay người thân vừa qua đời, bạn đang hối tiếc vì không còn có cơ hội để nói chuyện hay làm một việc gì đó cùng với họ. Nhưng bạn hãy nghĩ rằng, những việc bạn đã làm, những kỷ ức tốt đẹp mà bạn có sẽ còn quan trọng hơn nhiều.

6. Bỏ qua thái độ của một người thua cuộc. Hãy bỏ đi những từ “tôi nên thế này, tôi phải thế này...” một cách tỉnh táo. Nếu mạnh mẽ hơn nữa thì bạn có thể tạm quên những từ đó trong vốn từ vựng của bạn, bởi vì nó chỉ thường đem đến cảm giác tội lỗi. Những gì đã qua thì hãy cho nó qua, việc của bạn là nhìn về phía trước cùng với những bài học kinh nghiệm từ quá khứ. Đừng để ngày hôm qua “ngốn” quá nhiều thời gian của ngày hôm nay.

7. Đừng lo lắng. Mọi việc xảy ra trong quá khứ của bạn hẳn có lý do nào đó. Cách tốt nhất vẫn là rút ra bài học để đừng lặp lại sai phạm lần thứ hai và đừng có nói đi nói lại về những sai phạm đó. Hãy tập trung cho hiện tại và tương lai. Lo lắng cho những điều đã qua chỉ là vô ích. Hãy hòa nhập vào cuộc sống và sống mỗi ngày một cách đầy đủ nhất. Mark Twain từng nói:

“Hai mươi năm sau, bạn sẽ thất vọng nhiều hơn vì những việc bạn đã không làm hơn là những việc bạn đã làm... Hãy đi thám hiểm. Hãy mơ. Hãy khám phá”. Để có một tinh thần và một cơ thể tốt, bạn đừng sống trong hối tiếc.

Cuộc sống

Câu chuyện này là câu chuyện của các bạn, câu chuyện về cuộc đời của mỗi người trong chúng ta. Nếu ngay giờ phút này, ngồi nghĩ lại quãng đời đã qua, hồi tưởng lại các kỷ ức vui, buồn... bạn sẽ cảm thấy mình thật may mắn khi có được những giờ phút hạnh phúc. Cuộc sống là một quyển sách. Quyển sách này vẫn chưa kết thúc. Vì vậy, bạn hãy hít một hơi thật sâu và bắt tay vào viết tiếp những trang sách còn đang dở dang...

Gia đình

Đã có bao giờ bạn nói với cha mẹ, anh chị em của bạn rằng bạn yêu thương họ chưa? Tôi dám nói là chưa. Chúng ta đôi khi không để ý đến những gì chúng ta có và không trân trọng nó. Chúng ta không tỏ bày sự yêu thương của chúng ta với những người trong gia đình, để rồi một ngày kia, ta phải hối tiếc vì điều đó.

Tôi đã mất đi ông bà nội, và cả bà cô nữa.

Tôi cảm nhận rất rõ sự hối tiếc trong lòng vì đã không nói lên được lời yêu thương đối với họ. Và bây giờ, họ đã ra đi, tôi không còn cơ hội để làm được điều đó nữa.

Nếu bạn yêu đời hãy đừng phung phí thời gian, vì chất lượng của cuộc sống làm bằng thời

Bạn bè

Đã bao giờ bạn định nghĩa bạn bè của mình phải là người thế nào chưa? Tôi cũng dám chắc là chưa, và tôi chúc mừng bạn vì điều đó.

Chúng ta phải có bạn bè, và chúng ta trân trọng tình bạn mà chúng ta đang có với nhau. Tôi rất hân hạnh được kết bạn với nhiều người, những người đã không hề để ý đến các tính xấu của tôi mà làm bạn và chia sẻ mọi sự với tôi. Và tôi biết rằng khi họ cần, tôi sẽ ở bên cạnh họ.

Tình yêu

Bạn có bao giờ nghĩ người yêu của mình phải là người như thế nào chưa? Tôi dám chắc là rồi. Nhưng có bao giờ bạn nghĩ rằng, người yêu lý tưởng của mình là người không hề tồn tại? Rằng điều bạn cần là một người chia sẻ với mình như một người bạn và hơn thế nữa không.

Rằng tình yêu giống như một cuộc chơi kéo co giữa hai người? Khi bạn và người ấy có tranh chấp, nếu cả hai người cùng kéo, sợi dây sẽ đứt, nhưng nếu một người kéo, còn người kia thả, sợi dây sẽ không đứt mà bền vững mãi không.

Hãy nhớ, nếu bạn là người kéo, đừng kéo quá nhiều, vì sợi dây không dài lắm để đối phương thả đầu. Đừng bỏ phí bất kỳ cơ hội nào. Hãy trân trọng những gì mình có.

Hôn nhân

Bạn có bao giờ nghĩ về cuộc sống gia đình chưa? Tôi không dám nói đến điều này nhiều. Vì bản thân mình cũng chưa có kinh nghiệm, nhưng sự tưởng tượng của con người là vô hạn.

Bạn có nghĩ rằng hôn nhân sẽ gắn kết hai người lại với nhau không? Rằng bạn phải chấp nhận tất cả mọi thứ của đối phương và chung sống với nhau. Tôi không nghĩ sâu xa đến thế. Tôi chỉ hy vọng rằng mình làm được điều này.

Nếu có một lúc nào đó, tôi hay đối tượng của tôi tức giận, điều duy nhất tôi có thể làm là ôm chặt người đó vào lòng và nói “Anh yêu em” bởi vì tình yêu sẽ xóa đi các bất đồng và gắn kết chúng ta lại với nhau.

Con cái

Con cái là hình ảnh của chúng ta. Vì thế, hãy cố gắng tạo ra một hình tượng tốt, qua chúng, ta có thể thấy được kết quả của điều ta làm. Và chúng ta hạnh phúc về điều đó.

Sự nghiệp

Bạn có bao giờ nghĩ mình sẽ làm một điều gì đó thật vĩ đại chưa? Chắc là có rồi bạn nhỉ. Nhưng dù gì đi nữa, hãy nhớ lấy nguyên tắc của sự thành công: “Nỗ lực trước, gặt hái sau”. Hãy cố chiêm nghiệm điều này. Nó rất quan trọng đối với bạn. Và hãy nhớ, không hề có cố gắng nào là vô ích cả.

Nếu được sống đến hai lần...

Ai đó hỏi rằng, nếu được sống hai lần, bạn sẽ làm gì? Riêng tôi, tôi sẽ trả lời... Tôi sẽ chẳng bao giờ quên ngày sinh nhật của người tôi quen biết. Tôi sẽ không để tuột mất cơ hội bày tỏ trái tim mình với ai đó, cũng như tôi sẽ dành thời gian để dừng lại và biết lắng nghe.

Tôi sẽ dành thời gian cho bạn bè chỉ bởi vì người đó là bạn tôi. Tôi cũng sẽ lên kế hoạch có những kỳ nghỉ với gia đình thân yêu.

Tôi sẽ bớt thời gian để lắng nghe những cuộc phiêu lưu đầy “ngộ nghĩnh” của một đứa trẻ lên năm. Tôi sẽ dành nhiều thời gian hơn cho ai đó để họ cảm thấy họ đẹp và quan trọng hơn. Tôi sẽ nằm sòng soài trên ngọn đồi có những triền cỏ xanh mượt để lắng nghe tiếng cười khúc khích của chính mình. Tôi sẽ chia sẻ cảm xúc của tôi cho những người yêu tôi. Tôi sẽ yêu thương mỗi điều nhỏ nhất trong một ngày, một vòng tay buổi sáng sớm, một nụ cười của người lạ, một buổi ăn tối cùng với gia đình, một nụ cười với cuộc điện thoại nhằm số... Nếu được sống hai lần, tôi sẽ xác định quan điểm sống của mình để sao không phải hối tiếc và tôi sẽ để những người tôi yêu biết điều ấy... hằng ngày! Tôi sẽ không để thời gian trôi qua mà không kịp để người tôi yêu thương biết rằng họ là một phần quan trọng trong cuộc đời tôi.

Sống trọn vẹn từng khoảnh khắc là cách giúp bạn luôn nhớ rằng: không ai, không điều gì là nhỏ nhất trong cuộc đời của bạn...

Tận hưởng cuộc sống

Một buổi chiều nắng đẹp, người đàn ông nọ ra biển câu cá. Ông ta nằm thư giãn trên bãi biển, cắm cần câu trên cát trắng và sợi dây câu dài vươn tít ra ngoài xa, bập bênh với sóng xanh. Lim dim mắt tận hưởng nắng chiều ấm áp, người đi câu mơ sẽ bắt được một con cá. Đúng lúc đó, một nhà doanh nghiệp trẻ từ đằng xa đi tới. Anh ta dạo trên bãi biển để xả bớt căng thẳng của một ngày làm việc. Nhìn thấy người đi câu, anh ta bèn lại gần để trò chuyện:

- Bằng cách này ông chẳng thể kiếm được nhiều cá đâu! Lẽ ra ông nên làm việc thì tốt hơn là nằm dài trên bãi biển thế này. Người đi câu ngược nhìn lên, mỉm cười:

- Vậy ư? Nếu tôi tích cực làm việc thì tôi sẽ được những gì nào?

- Ông sẽ có tiền và có thể mua được tấm lưới lớn, bắt được nhiều cá hơn. - Thương nhân trẻ tuổi đáp

- Rồi sau đó?

- Ông sẽ kiếm được thêm nhiều tiền từ đó và có thể mua một chiếc tàu. Sản lượng đánh bắt cá sẽ càng cao thêm.

- Tôi còn có thể nhận được những gì nữa? - Người đi câu vẫn cười.

Nhà doanh nghiệp bắt đầu khó chịu với câu hỏi của người đi câu:

- Ông sẽ có thể mua được tàu đánh cá to hơn và thuê người làm cho ông.

- Rồi sau đó tôi được gì? - Người đi câu lặp lại câu hỏi.

Thương gia trẻ nổi giận:

- Ông không hiểu ư? Ông có thể xây dựng cả một đội tàu đánh cá lớn, đi vòng quanh thế giới và để người lao động đánh bắt cá cho ông. Một lần nữa người đi câu hỏi:

- Thế lúc đó tôi được gì?

Thương gia đỏ mặt vì giận dữ, hét vào tai người đối thoại:

- Chẳng lẽ ông không hiểu? Lúc đó ông trở nên giàu có tới mức ông không bao giờ phải động chân động tay làm việc để kiếm sống nữa. Ông có thể ngồi cả ngày trên bãi biển xinh đẹp này và thưởng ngoạn cảnh hoàng hôn. Ông sẽ không còn một lo lắng nào trên đời nữa. Người câu cá vẫn mỉm cười, nhìn thương gia với vẻ thương hại:

- Thế cậu nghĩ là tôi đang làm gì đây, hả?

Ngọn nến thứ tư

Trong một căn phòng, bầu không gian tĩnh lặng tới mức người ta có thể nghe thấy tiếng thì thầm của những ngọn nến. Cây nến thứ nhất than vãn: “Ngọn lửa của ta là biểu tượng của sự thái bình, hòa thuận. Thế nhưng đời nay những cái đó thật chông vênh. Thế giới hiểm khi im tiếng gươm súng, người với người, thậm chí vợ chồng anh em trong một nhà cũng chẳng mấy khi không cãi cọ”.

Thế rồi ngọn nến leo lét, ngọn lửa mờ dần cho tới khi ánh sáng lụi tắt hoàn toàn.

Ngọn nến thứ hai vừa lắc lư vừa kể lể: “Ta là Niềm tin. Thế nhưng trong thế giới này hình như ta trở nên kẻ thừa thãi, một món xa xỉ. Biết bao kẻ sống chạy theo thời không cần tới niềm tin”. Nói rồi ngọn nến từ từ tắt, tỏa ra một làn khói trắng luyến tiếc”.

“Ta là Tình yêu,” ngọn nến thứ ba nói, nhưng ta không còn đủ sức để tỏa sáng nữa. Người ta gạt ta ra một bên và không thềm hiểu giá trị của ta. Cứ nhìn thế giới mà xem, không thiếu kẻ quên luôn cả tình yêu đối với những người ruột thịt nhất của mình”. Dứt lời phẫn nộ, ngọn lửa vụt tắt.

Căn phòng trở nên tối tăm. Chỉ còn một ngọn nến nằm tận góc xa vẫn tiếp tục phát ra ánh sáng, nhấp nháy như ngôi sao độc nhất giữa bầu trời đêm âm u. Bất chợt một cô bé bước vào phòng. Thấy ba ngọn nến bị tắt, cô bé thốt lên: “Tại sao các bạn không cháy nữa? Cuộc sống này luôn cần các bạn. Hòa bình. Niềm tin. Tình yêu phải luôn tỏa sáng tới cùng kia mà!”.

Cây nến thứ tư nãy giờ vẫn lặng lẽ cháy trong góc phòng lên tiếng đáp lời cô gái: “Đừng lo. Tôi là Hy vọng. Nếu tôi còn cháy, dù ngọn lửa rất mỏng manh, chúng ta vẫn có thể thắp sáng lại Hòa bình, Niềm tin và Tình yêu”.

Mắt cô bé sáng lên. Cô bé dùng cây nến thứ tư - Hy vọng - thắp sáng trở lại các cây nến khác.

Những lời khuyên cho cuộc sống chúng ta

1. Cho người khác nhiều hơn họ mong đợi và hãy làm điều đó một cách vui vẻ.
2. Hãy ghi nhớ bài thơ bạn yêu thích.
3. Khi bạn nói câu “Anh (em) yêu em (anh)” thì điều đó có nghĩa là sự thật.
4. Khi bạn nói câu “Tôi xin lỗi” với ai, hãy nhìn vào mắt người đó.
5. Hãy đính hôn ít nhất sáu tháng trước khi bạn kết hôn.
6. Hãy tin vào tình yêu sét đánh.
7. Đừng bao giờ cười nhạo giấc mơ của ai. Người không có ước mơ sẽ chẳng đạt được điều gì cả.
8. Hãy yêu tha thiết và nồng nàn. Bạn có thể bị tổn thương nhưng đó là cách duy nhất để sống một cách hoàn toàn.
9. Khi không đồng ý với người khác, hãy tranh luận một cách nhẹ nhàng. Đừng lôi tên họ của người khác ra chửi rủa.
10. Đừng đánh giá người khác qua người thân hay hoàn cảnh của họ.
11. Tự luyện cách nói chậm rãi nhưng suy nghĩ thật nhanh.
12. Khi ai đó hỏi bạn một câu hỏi mà bạn không muốn trả lời, hãy mỉm cười và hỏi lại: “Tại sao bạn lại muốn biết điều đó?”.
13. Nên biết rằng tình yêu đẹp và những thành công lớn luôn gắn với rất nhiều thử thách khó khăn.
14. Hãy nói “Trời phù hộ bạn” khi nghe ai đó hắt xì hơi.
15. Khi bạn đánh mất gì đó, nhớ đừng đánh mất kinh nghiệm.
16. Tuân theo ba nguyên tắc sau: tự trọng, tôn trọng người khác, chịu trách nhiệm về những việc làm của bạn.
17. Đừng để một sự bất hoà nhỏ làm sút mẻ một tình bạn lớn.
18. Khi bạn nhận ra rằng mình phạm sai lầm, hãy sửa chữa ngay lập tức.
19. Hãy mỉm cười khi nhắc điện thoại. Người nghe sẽ nghe thấy điều đó.
20. Đôi lúc hãy ở một mình.
21. Sẵn sàng thay đổi nhưng đừng đi chệch ra khỏi những giá trị của bạn.
22. Hãy nhớ rằng im lặng đôi khi là câu trả lời hay nhất.
23. Hãy đọc nhiều sách. Truyền hình không thể là vật thay thế cho sách được.
24. Một không khí tràn ngập tình yêu thương trong gia đình là nền tảng cho cuộc sống của

bạn. Hãy làm tất cả những gì có thể để tạo nên một mái ấm yên bình.

25. Khi bất đồng với người yêu, hãy chỉ nói đến chuyện hiện tại, đừng bới móc quá khứ.

26. Không chỉ nghe những gì người ta nói. Hãy lắng nghe xem tại sao họ lại nói như vậy.

27. Hãy chia sẻ kiến thức của bạn. Đó cũng là một cách để thành đạt.

28. Hãy sống hoà đồng với thiên nhiên.

29. Hãy quan tâm đến công việc của mình.

30. Đừng tin tưởng người nào không nhắm mắt khi hôn.

31. Nếu bạn kiếm được nhiều tiền, hãy sử dụng chúng để giúp đỡ người khác khi bạn còn đang sống. Đó là sự hữu dụng nhất của tiền bạc.

32. Hãy nhớ rằng mối quan hệ tốt đẹp nhất là mối quan hệ mà tình yêu thương các bạn dành cho nhau làm tăng sự cần thiết đối với nhau.

33. Hãy đánh giá thành công của bạn bằng những gì bạn phải từ bỏ để đạt được nó.

Chúng ta quyết định số phận của chính mình

Leonardo da Vinci vẽ bức *Bữa tiệc ly* mất bảy năm liền. Đó là bức tranh vẽ Chúa và mười hai vị tông đồ trong bữa ăn cuối cùng trước khi Ngài bị môn đồ Judas phản bội.

Leonardo da Vinci tìm người mẫu rất công phu. Giữa hàng ngàn thanh niên, ông mới chọn được một chàng trai có gương mặt thánh thiện, một tính cách thanh khiết tuyệt đối làm mẫu vẽ Chúa Jesus. Da Vinci làm việc không mệt mỏi suốt sáu tháng liền trước chàng trai, và hình ảnh Chúa Jesus đã hiện ra trên bức vẽ.

Sáu năm tiếp theo ông lần lượt vẽ xong mười hai vị tông đồ, chỉ còn có Judas, vị môn đồ đã phản bội Chúa chỉ vì ba mươi đồng bạc. Hoạ sĩ muốn tìm một người đàn ông có khuôn mặt hẳn lên sự hám lợi, lừa lọc, đạo đức giả và cực kỳ tàn ác. Khuôn mặt đó phải toát lên tính cách của kẻ sẵn sàng bán đi người bạn thân nhất, người thầy kính yêu nhất của chính mình...

Cuộc tìm kiếm dường như vô vọng. Bao nhiêu gương mặt xấu xa nhất, độc ác nhất, Vinci đều thấy vẫn chưa đủ để biểu lộ cái ác của Judas. Một hôm, Vinci được thông báo có một kẻ mà ngoại hình có thể đáp ứng yêu cầu của ông. Hắn đang ở trong một hầm ngục ở Roma, bị kết án tử hình vì tội giết người và nhiều tội ác tày trời khác...

Da Vinci lập tức lên đường tới Roma. Trước mặt ông là một gã đàn ông nước da đen sạm với mái tóc dài bấn thủ xoắn xuống mặt, một khuôn mặt xấu xa, hiểm ác, hiển hiện rõ tính cách của một kẻ hoàn toàn bị tha hoá. Đúng, đây là Judas!

Được sự cho phép đặc biệt của đức vua, người tử tù được đưa tới Milan nơi bức tranh đang vẽ được vẽ. Mỗi ngày tên tử tù ngồi trước Da Vinci và người hoạ sĩ cần mẫn với công việc truyền tải vào bức tranh diện mạo của kẻ phản phúc.

Khi nét vẽ cuối cùng hoàn thành, kiệt sức vì phải đối mặt với cái ác một thời gian dài, Vinci quay sang bảo lính gác: "Các người đem hắn đi đi...". Lính gác túm lấy kẻ tử tù, nhưng hắn đột nhiên vùng ra và lao đến quỳ xuống bên chân Da Vinci, khóc nức lên: "Ôi, ngài Da Vinci! Hãy nhìn con! Ngài không nhận ra con ư?".

Da Vinci quan sát kẻ mà sáu tháng qua ông đã liên tục nhìn mặt. Cuối cùng ông đáp: "Không, ta chưa từng thấy mặt người cho đến khi người được đưa đến từ hầm ngục Roma...". Tên tử tù kêu lên: "Ngài Vinci... Hãy nhìn kỹ tôi! Tôi chính là người mà bảy năm trước Ngài đã chọn làm mẫu vẽ Chúa Jesus...".

Câu chuyện này có thật, như bức tranh. *Bữa tiệc ly* là có thật. Chàng trai được chọn làm hình mẫu của Chúa Jesus, chỉ sau hơn hai ngàn ngày đã tự biến mình thành hình tượng hoàn hảo của kẻ phản bội ghê gớm nhất trong lịch sử.

Tương lai không hề được định trước. Chính chúng ta là người quyết định số phận của chính mình...

Mơ một miền xanh

Ai cũng tay trắng vào đời. Rồi lại trắng tay về với đất.
Hơn thua chi, tranh giành chi ... Được, mất.

Có nghĩa gì đâu, tất cả phù vân!

Sống để yêu thương nhau, không phải để giận hờn, không phải để làm đau nhau bằng muôn lời cay độc.

Sao không thể hồn nhiên như cỏ cây chim chóc. Sao không thể chia nhau những cay đắng ngọt bùi?

Sao không thể vui khi thấy người vui mà lại hân hoan khi mắt người đắm lệ?

Ai rồi cũng một lần vĩnh viễn chia tay với trời, mây, sông, bể.

Khi xa đời hành lý có gì đâu.

Ngay cả giọt mồ hôi cũng chẳng được mang theo.

Cả ước mơ, tình yêu cũng ngậm ngùi để lại.

Hãy yêu thương nhau để ta còn mãi mãi: Một miền xanh bát ngát phủ xanh đời.

Cách nhìn cuộc sống

John là một ông lão ít nói và thông thái. Ông thường ngồi trên chiếc ghế bành cũ kỹ trước hiên nhà, nhìn mọi người qua lại. Đôi khi ông vẫy tay chào họ. Một hôm, cô cháu gái nhỏ của ông John ngồi xuống cạnh ông mình, và cả hai cùng nhìn những người qua lại trước nhà họ.

Một người đàn ông lạ, cao lớn, anh ta nhìn quanh như tìm một nơi nào đó để dừng chân, rồi tiến đến gần hỏi ông John:

- Trong ngôi làng này người ta sống kiểu gì hả ông lão?

Ông John chậm rãi hỏi lại:

- Vậy nơi mà anh vừa đi khỏi, người ta sống ra sao?

Người lạ nhăn mặt:

- Nơi ấy hả? Mọi người chỉ toàn chỉ trích nhau. Hàng xóm thì ngồi lê đôi mách và nói chung là một nơi rất đáng chán!

John nhìn thẳng vào mắt người lạ và nói:

- Anh biết không, nơi này cũng như thế, hết như nơi anh vừa đi khỏi vậy!

Người đàn ông không nói gì, anh ta quay đi. Một lát sau, một chiếc ô tô dừng lại bên vệ đường. Người đàn ông trên xe đỡ vợ con mình xuống xe. Người vợ hỏi ông John có thể mua một ít thức ăn cho bọn trẻ ở đâu, còn người đàn ông ở lại chỗ chiếc xe. Anh ta lại gần ông John và hỏi:

- Thưa ông, nơi này sống có tốt không ạ?

Vẫn như lần trước, ông John hỏi lại:

- Vậy nơi mà anh vừa đi khỏi thì thế nào?

Người đàn ông tươi cười :

- Ở đó, mọi người sống rất thân thiết, luôn sẵn lòng giúp đỡ nhau. Chúng tôi không muốn ra đi chút nào, nhưng vì điều kiện làm việc nên phải chuyển tới đây.

Ông John nở một nụ cười ấm áp:

- Đừng lo, nơi này cũng giống như nơi anh vừa đi khỏi đấy mà, cũng tốt lắm!

Vợ con người đàn ông quay lại, họ cảm ơn và tạm biệt hai ông cháu John rồi lái xe đi. Khi chiếc xe đã đi xa, cô cháu nhỏ cất tiếng hỏi ông:

- Ông ơi, tại sao ông nói với người thứ nhất là nơi đây không tốt lành còn với người thứ hai ông lại nói là một nơi tuyệt vời?

Ông John âu yếm nhìn vào đôi mắt xanh bần khoăn của đứa cháu nhỏ và bảo:

- Cháu ạ, dù có đi đến đâu, mỗi người vẫn mang thái độ của chính mình đối với cuộc sống đi theo. Chính thái độ của riêng mình, cộng với phản ứng của những người xung quanh với thái độ đó thì nơi mới đến có thể rất tồi tệ, hoặc rất tuyệt vời theo cảm giác của riêng họ mà thôi.

Đừng thay đổi thế giới

Ngày xưa, có một nhà vua trị vì vương quốc nọ rất thịnh vượng. Một hôm, ông quyết định vi hành đến những miền đất xa xôi của đất nước. Khi trở về cung điện, ông than phiền chân ông rất đau vì lần đầu tiên đi một chuyến dài ngày như thế trên những con đường rất gồ ghề và lởm chởm đá vụn. Nhà vua ban lệnh cho mọi người phải phủ da thuộc lên khắp các con đường của vương quốc. Rõ ràng việc này cần hàng triệu bộ da bò và sẽ tiêu phí rất nhiều tiền của.

Một hầu cận thông minh, dũng cảm tâu với nhà vua:

- Sao bệ hạ lại dùng tiền một cách không cần thiết như thế? Sao bệ hạ không đo cắt một miếng da vừa với chân mình?

Nhà vua rất ngạc nhiên nhưng rồi ông chấp thuận gợi ý của người hầu cận để cho làm một “đôi giày” cho riêng mình.

Bài học vô giá từ câu chuyện này là: để thế giới này trở thành một nơi hạnh phúc với mọi người, tốt hơn hết hãy thay đổi chính mình chứ đừng thay đổi thế giới.

Hãy là chính mình

Lương tâm, sự trung thực, sự liêm khiết, đó là ba giá trị để đối diện với tương lai. Đối với ông bà nội của tôi, người ta hoặc là sống trung thực hoặc là không. Ông bà đã cho gắn lên tường phòng khách câu châm ngôn sau đây: “Cuộc đời như một cánh đồng phủ đầy tuyết mới; mỗi bước chân của ta sẽ lộ ra con đường ta đi”.

Bằng vào bản năng của mình, họ đã hiểu rằng sống liêm khiết, đó là có một ý thức đạo đức và ý thức này không biến đổi theo lợi ích hay hoàn cảnh nào. Sự liêm khiết là một chuẩn mực cá nhân cho phép tự đánh giá cách ứng xử của mình. Tiếc thay, phẩm chất này mỗi ngày mỗi hiếm đi.

Thế mà sự liêm khiết lại quan trọng cho mọi tầng lớp xã hội, và chúng ta cần phải tự đòi hỏi cho bản thân mình.

Một phương cách tốt để đánh giá sự trung thực của mình là tuân giữ điều mà tôi gọi là “Tam giác liêm khiết”, dựa trên ba nguyên tắc sau đây:

Bảo vệ các xác tín của mình bằng mọi giá. Lấy ví dụ về một nữ y tá bắt đầu ngày làm việc đầu tiên giữa một nhóm bác sĩ phẫu thuật của một bệnh viện nổi tiếng. Cô chịu trách nhiệm về các dụng cụ và thiết bị trong ca phẫu thuật vùng bụng. Cô nói với bác sĩ: - Bác sĩ chỉ lấy ra mười một miếng bông thấm, trong khi chúng ta đã dùng đến mười hai miếng. Chúng ta cần phải tìm ra miếng còn lại.

Bác sĩ đáp:

- Tôi đã lấy ra hết rồi. Giờ thì chúng ta bắt đầu may lại vết mổ.

- Bác sĩ không được làm như thế, - cô y tá nghiêm giọng. - Hãy nghĩ đến bệnh nhân.

Với nụ cười trên môi, bác sĩ nhón chân lên và chỉ cho cô y tá miếng bông thứ mười hai. Rồi ông nói với cô:

- Tôi tin rằng cô sẽ trở nên xuất sắc trong nghề này.

Khi bạn biết chắc mình có lý, hãy giữ vững lập trường của mình. Luôn nhìn nhận giá trị đúng đắn của người khác. Bạn đừng sợ những người có ý tưởng hay hơn bạn hoặc những người xem ra thông minh hơn bạn. Đây là nguyên tắc mà David Ogilvy, người sáng lập công ty quảng cáo nổi tiếng Ogilvy and Mather, đã nhắc nhở các cán bộ lãnh đạo mới. Ông tặng mỗi người một con búp bê Nga, bên trong có năm hình nhân nhỏ dần. Trong hình nhân bé nhất ông đặt một tờ giấy có ghi mấy hàng chữ: “Nếu mỗi người trong chúng ta chọn những người cộng sự nhỏ hơn mình, chúng ta sẽ trở nên một công ty của những người lùn. Nhưng nếu chúng ta chọn những người cộng sự lớn hơn mình, thì lúc ấy Ogilvy and Mather sẽ trở thành công ty của những người khổng lồ”.

Và quả thật, Ogilvy and Mather đã trở thành một trong những công ty lớn nhất và được kính trọng nhất thế giới.

Hãy trung thực với chính mình và chấp nhận nhân cách của mình. Khi người ta thiếu các giá trị chính yếu, người ta có xu hướng dựa vào các yếu tố bên ngoài - đáng dấp - để tự trấn an. Người ta sẽ hành động vì đáng dấp bề ngoài ấy chứ không phải vì sự phát triển của phẩm chất cá nhân. Do đó hãy là chính mình. Đừng bao giờ che đậy các mặt yếu kém trong nhân cách của mình. Hãy nhìn thẳng vào thực tế và trước các thử thách hãy hành động như một người trưởng thành.

Sự tự trọng và một lương tâm trong sáng, đó là các thành tố chủ yếu của sự liêm khiết. Đó cũng chính là những phẩm chất thiết yếu nếu như ta muốn cải thiện mối quan hệ với người khác.

Một cuộc sống có nguyên tắc không hạ mình trước sức cám dỗ của thứ đạo đức dễ dãi, sẽ luôn giành phần thắng. Cuộc sống đó sẽ dẫn đường cho chúng ta mà không cần phải xem xét lại xem ta có đang đi đúng đường hay không.

Học cách lắng nghe

Nửa đêm. Chuông điện thoại reo vang làm người mẹ thức giấc. Như chúng ta biết, ai nghe điện thoại reo lúc nửa đêm cũng bực mình nhìn đồng hồ và lẩm bẩm... Nhưng buổi đêm đó thì khác, người mẹ ấy cũng khác

Nửa đêm. Những ý nghĩ lo lắng bỗng tràn đầy trong đầu óc của người mẹ. Và người mẹ nhắc máy: “A lô?”. Bỗng bà nghĩ đến con gái mình. Bà nắm ống nghe chặt hơn và nhìn về phía người bố, lúc này đã tỉnh dậy xem ai đã gọi điện cho vợ mình.

- Mẹ đấy à? - Giọng nói trên điện thoại cất lên, như đang thì thầm, rất khó đoán là người gọi bao nhiêu tuổi, nhưng chắc chắn là cô gái đó đang khóc. Rất rõ. Giọng thì thầm tiếp tục:

- Mẹ, con biết là muộn rồi. Nhưng đừng nói ... đừng nói gì, để con nói đã. Mẹ không cần tra hỏi đâu, đúng con vừa uống rượu. Con mới ra khỏi đường cao tốc và...

Có cái gì đó không ổn. Người mẹ cố im lặng...

- Con sợ lắm. Con chỉ vừa mới nghĩ là mẹ có thấy đau lòng không nếu một cảnh sát đến cửa nhà mình và bảo con đã chết vì tai nạn. Con muốn... về nhà. Con biết, một đứa con gái bỏ nhà đi quả thật là hư hỏng. Con biết có thể mẹ lo lắng. Lẽ ra con nên gọi cho mẹ từ mấy ngày trước, nhưng con sợ... con sợ...

Người mẹ nắm chặt ống nghe, nuốt tiếng nấc. Người mẹ nén những cái nhói lên đau đớn tận trong tim. Khuôn mặt con gái bà hiện rõ ràng ngay trước mặt bà. Bà cũng thì thầm: “Mẹ nghĩ...”.

- Không! Mẹ để con nói hết đã! Đi mẹ!

Giọng cô gái năn nỉ, lúc này giọng cô gái như một đứa trẻ không được che chở và đang tuyệt vọng. Người mẹ đành dừng lại, và bà cũng đang nghĩ xem nên nói gì với con. Giọng cô gái tiếp:

- Con là đứa hư hỏng, mẹ à! Con trốn nhà! Con biết con không nên uống rượu say thế này, nhưng con sợ lắm, mẹ ơi! Sợ lắm...

Giọng nói bên kia lại ngắt quãng bởi những tiếng nấc. Người mẹ che miệng, mắt đầy nước. Tay người mẹ chạm vào ống nghe điện thoại làm vang lên tiếng “cạch”, nghe như tiếng đặt máy, cô gái vội kêu lên:

- Mẹ còn nghe con không ? Con xin mẹ đừng đặt máy!

- Con cần mẹ, con thấy cô đơn lắm!

- Mẹ đây, mẹ sẽ không đặt máy đâu. Người mẹ nói.

- Mẹ ơi, con lẽ ra phải nói với mẹ. Con biết lẽ ra con phải nói với mẹ. Nhưng khi mẹ nói chuyện với con, mẹ chỉ luôn bảo con là phải làm gì. Mẹ nói mẹ đã đọc hết quyển sách tâm lý và biết cách dạy con, nhưng tất cả những gì mẹ làm là chỉ bắt con nghe thôi. Mẹ không nghe con. Mẹ không bao giờ để con nói với mẹ là con cảm thấy ra sao. Cứ như là cảm giác của con chẳng quan trọng gì vậy. Có phải vì mẹ nghĩ mẹ là mẹ của con và mẹ biết hết mọi lời giải đáp không? Nhưng đôi khi con không cần những lời giải đáp. Con chỉ cần một người lắng nghe con...

Người mẹ lặng đi. Bà nhìn những quyển sách tâm lý để ở đầu giường.

- Mẹ đang nghe con. – Người mẹ thì thầm.

- Mẹ ơi, khi ở trên đường cao tốc, con không điều khiển nổi xe nữa. Con nhìn thấy một cái cây to lắm chắn đường con. Con muốn đâm vào nó. Nhưng con cảm thấy như con đang nghe mẹ dạy rằng không thể lái xe khi vừa uống rượu. Cho nên con dừng lại đây. Mẹ ơi, vì con vẫn còn... muốn về nhà, - cô gái dừng lại một chút, - con đi về nhà đây, mẹ, cho con về, mẹ nhé

- Không, - người mẹ vội ngắt lời, cảm thấy cơ thể như đông cứng lại, - con ở yên đó! Mẹ sẽ gọi một chiếc taxi đến đón con. Dừng tắt máy, hãy nói chuyện với mẹ trong khi chờ taxi đến.

- Nhưng con muốn về ngay, mẹ ơi!

- Nhưng hãy làm điều này vì mẹ, hãy chờ taxi đi, mẹ xin con!

Người mẹ thấy cô gái im lặng. Thật đáng sợ. Không nghe cô trả lời. Người mẹ nhắm mắt, thầm cầu nguyện trong khi người bố đi gọi một chiếc taxi.

Cô gái im lặng rất lâu nhưng cô không tắt máy và người mẹ cũng vậy

- Có taxi rồi mẹ ạ! - Tiếng cô gái bỗng vang lên và có tiếng xe ô tô dừng lại. Người mẹ bỗng thấy nhẹ nhõm hơn. - Con về nhà ngay đây, mẹ nhé!

Có tiếng “tích”, có lẽ là tiếng tắt máy điện thoại di động. Rồi im lặng.

Người mẹ đứng dậy, mắt nhòe nước. Bà đi vào phòng cô con gái mười sáu tuổi. Người bố đi theo, và hỏi:

- Em có nghĩ là cô bé đó sẽ biết là cô đã gọi nhầm số điện thoại?

Người mẹ nhìn đứa con gái đang ngủ ngon trên giường, và trả lời:

- Có lẽ cô bé đã không gọi nhầm...

- Bố mẹ làm gì thế ? - Giọng ngái ngủ của cô con gái cất lên khi cô mở mắt và thấy bố mẹ đứng cạnh giường mình.

- Bố mẹ đang tập... - Người mẹ trả lời.

- Tập gì ạ ? – Cô bé lẩm bẩm, gần như lại chìm vào giấc ngủ.

- Tập lắng nghe. - Người mẹ nói thầm và vuốt tóc cô con gái...

Khi cuộc sống quá tồi tệ

Tôi muốn nói cảm ơn...

Cho người bạn đời nằm bên cạnh... giặt tã chần của tôi... mỗi đêm. Vì tôi hiểu rằng chàng nàng lúc ấy không đang ở chung với bất kì ai khác.

Cho người bạn trẻ không rửa bát đĩa phụ giúp gia nhân mà chỉ xem tivi. Bởi vì cô cậu đó đang ở nhà, chứ không phải đang la cà ngoài đường phố.

Cho con số khổng lồ tôi phải trả tiền thuế. Vì tôi biết rằng tôi đang có việc làm.

Cho một bãi chiến trường tôi phải lau dọn sau mỗi bữa tiệc. Bởi vì nó cho tôi biết tôi đang có rất nhiều bạn bè xung quanh tôi.

Cho những bộ quần áo mà tôi cảm thấy hơi bị chật. Vì tôi hiểu rằng tôi có đủ cái để ăn.

Cho cái bóng của tôi trên mặt đường, giữa trưa hè nóng bức, cái bóng nhìn tôi lao động mỗi ngày. Vì nó cho tôi biết nơi tôi đang ở còn có ánh mặt trời.

Cho cánh cửa sổ cần phải lau chùi. Cho cái hàng rào cần sơn lại. Cho nóc nhà dột tôi phải sửa. Vì tôi vui sướng tôi có một mái nhà.

Cho tất cả những lời ca thán mà tôi nghe về chính phủ, về xã hội. Vì nó cho tôi biết tôi có quyền tự do ngôn luận.

Cho một chỗ đậu xe xa tít ở phía cuối bãi đậu xe. Vì tôi mừng rằng tôi có khả năng đi đứng, tôi còn được ban cho một phương tiện đi lại nữa.

Cho tờ hóa đơn khủng khiếp tiền điện, tiền nước, tiền khí đốt. Vì tôi hạnh phúc tôi được ấm, được đầy đủ.

Cho người phụ nữ hát trật nhịp trong nhà thờ, ngồi bên cạnh tôi. Vì nó cho tôi biết tôi có thể nghe được.

Cho những chậu đồ to tướng mà tôi phải giặt ủi. Vì tôi có quần áo để mặc.

Cho những khớp xương nhức mỏi sau mỗi ngày làm việc. Vì tôi vui rằng tôi có khả năng làm việc nặng.

Cho cái đồng hồ reo inh ỏi mỗi sáng. Vì tôi sung sướng biết rằng mình vẫn... còn sống.

Và cuối cùng... Tôi tạ ơn cho việc tôi có quá nhiều email, quá nhiều FWD và REPLY... Bởi vì tôi hiểu rằng tôi có rất nhiều bạn bè, những người luôn nghĩ đến tôi.

Khi bạn cảm thấy cuộc sống này quá tồi tệ với bạn, hãy đọc lại lần nữa nhé!

Nếu ước mơ đủ lớn

Tôi vẫn thường nhìn cô bé đó từ cửa sổ nhà bếp và bật cười. Cô bé trông thật bé nhỏ khi chen chúc giữa một đám con trai trên sân chơi. Trường học nằm đối diện với nhà chúng tôi và tôi thường đứng ở bên cửa sổ, tay bận làm việc nhưng mắt vẫn nhìn đám trẻ đang vui chơi trong giờ giải lao. Một biển học trò, nhưng đối với tôi, cô bé vẫn có thể nhận ra được trong đám trẻ đó.

Tôi vẫn nhớ bữa đầu tiên tôi thấy cô bé chơi bóng rổ. Thật tuyệt vời khi cô bé chạy vòng quanh các đứa trẻ khác, nhảy lên ném bóng vào trong rổ ngay trên đầu của chúng. Những đứa con trai luôn cố cản cô bé nhưng không đứa nào làm được cả.

Tôi cũng chú ý đến cô bé vào những lần khác, cũng tại chỗ đó, với banh trong tay đang chơi một mình. Cô có thể tập đi tập lại dắt bóng và ném bóng cho đến khi trời tối mịt. Một ngày kia, tôi hỏi cô bé tại sao cô tập luyện nhiều như vậy. Xoay nhanh người, mái tóc đuôi gà nhún nhảy, cô bé nhìn thẳng vào mắt tôi.

Không một chút do dự, cô bé nói: “Cháu muốn vào học Đại học. Cha cháu đã không thể vào Đại học được nên ngay từ khi cháu còn bé, cha đã thường nói là muốn sau này cháu phải học đại học... Cách duy nhất cháu có thể vào học được là phải có một học bổng. Cháu thích bóng rổ. Cháu nghĩ rằng nếu cháu chơi bóng giỏi thì cháu sẽ nhận được học bổng vào Đại học. Cháu sẽ chơi bóng rổ cho trường Đại học. Cháu muốn thành xịn nhất. Cha cháu nói với cháu rằng nếu ước mơ thật sự lớn, những chuyện khác chỉ là chuyện nhỏ”. Sau đó cô bé cười và chạy đi tập tiếp.

Vậy đó, tôi cũng chào thua cô bé - cô bé đã tự định đoạt số mệnh của mình. Tôi đã theo dõi cô bé suốt những năm đầu của Trung học. Mỗi tuần, cô bé dẫn dắt đội bóng của mình chiến thắng. Thật là thích thú khi xem cô bé chơi.

Vào một ngày trong năm cuối cùng bậc Trung học, tôi thấy cô bé ngồi trên bãi cỏ, đầu giấu vào trong cánh tay. Tôi bước qua đường và ngồi xuống bãi cỏ cạnh cô bé. Tôi hỏi nhỏ chuyện gì đã xảy ra với cô vậy. “Ô, à không có gì,” câu trả lời thật khẽ. “Cháu quá thấp.” Huấn luyện viên nói với cô bé là với chiều cao hạn chế như vậy cô sẽ chẳng bao giờ chơi cho một đội hạng nhất được - chưa nói đến học bổng - bởi vậy cô nên bỏ ước mơ vào đại học đi.

Cuộc sống là một chuỗi những thử thách mà bạn phải vượt qua, không phải là dễ nhưng cũng không phải quá khó với những người có nghị lực, niềm tin, khát khao với cuộc sống.

Cô bé thật đau khổ. Tôi cảm thấy lòng mình thất lại khi nhận thấy sự thất vọng của cô bé. Tôi hỏi xem cô đã nói cho cha cô biết chưa. Cô bé nhấc đầu lên khỏi cánh tay và kể rằng cha cô nói tất cả các huấn luyện viên đều sai hết cả. Họ không hiểu được sức mạnh của ước mơ. Ông nói với cô bé rằng nếu cô muốn chơi cho một trường Đại học tốt, nếu cô thật sự muốn có học bổng, thì không có gì có thể ngăn cản cô được ngoại trừ một điều - thái độ của chính mình. Ông nói với cô một lần nữa: “Nếu ước mơ đủ lớn thì tất cả những điều khác chỉ là chuyện nhỏ”.

Năm kế tiếp, khi cô và đội của cô chơi cho giải vô địch Bắc California, cô đã được một huấn luyện viên chú ý đến. Cô được mời vào trường, với học bổng, để đến với một đội bóng rổ nữ trong giải hạng nhất của NCAA. Cô bé ấy được nhận vào học. Cô đạt được việc học đại học mà cô hằng mơ ước và cố gắng phấn đấu từ nhiều năm qua. Và cô bé đã được tham gia thi đấu nhiều nhất trong lịch sử nhà trường.

Vào một đêm nọ, cha cô gọi cô. “Cha đang bị bệnh, con yêu ạ. Cha bị ung thư. Không, con đừng nghỉ học và cũng không cần trở về nhà. Mọi việc sẽ tốt thôi con. Cha yêu con lắm.”

Sáu tuần sau người cha - thần tượng của cô bé - đã qua đời. Trước đó, cô bé nghỉ học vài ngày để về an ủi mẹ và chăm sóc cha. Một đêm kia, trước khi qua đời, cha cô gọi cô đến bên giường. Khi cô đến gần, người cha nắm lấy tay cô và gắng sức nói: “Rachel, con cứ tiếp tục ước mơ đi. Đừng để ước mơ của con chết theo cha. Hứa với cha đi”. Ông nài nỉ: “Hứa đi con”. Trong những giây phút hiếm hoi còn được ở bên cạnh nhau đó cô bé trả lời: “Dạ con xin hứa với cha”.

Những năm sau đó thật là nặng nề với cô bé. Cô phải luân phiên giữa trường và ở nhà, nơi

mẹ cô ở một mình với đứa trẻ mới sinh ra và ba đứa con khác. Sự đau đớn mất cha mà cô cảm nhận được vẫn còn đó, giấu kín trong lòng vẫn chờ đến một lúc nào không ngờ tới được bùng nổ lên để đánh quỵ cô.

Mọi thứ dường như càng ngày càng khó khăn hơn. Cô phải chống chọi với sợ hãi, nghi ngờ và vỡ mộng. Khó khăn đã làm cho cô phải học mất ba năm mới đủ chứng chỉ cho một năm. Những giáo viên trong trường không tin nổi rằng cô vượt qua được dù chỉ một học kỳ. Mỗi khi muốn bỏ cuộc, cô lại nhớ những lời cha cô: “Rachel, hãy tiếp tục ước mơ. Đừng để ước mơ của con chết theo cha. Nếu ước mơ của con đủ lớn, con có thể làm mọi việc. Cha tin ở con”. Và dĩ nhiên, cô luôn nhớ đến lời hứa của mình với cha. Cô bé đã thực hiện được lời hứa và hoàn tất chương trình đại học. Cô phải mất đến sáu năm, nhưng cô không bỏ cuộc. Cô vẫn tiếp tục chơi bóng rổ vào những lúc chiều xuống. Và nhiều lần tôi nghe cô nói với bạn bè: “Nếu ước mơ đủ lớn, những điều còn lại là chuyện nhỏ”.

Phải, bạn có thể!

Mười sáu cuộc phẫu thuật sau tai nạn xe hơi đã làm Mitchell có một cơ thể bị phồng hơn 60%, không thể nhấc dù chỉ là miếng thức ăn, không thể quay số điện thoại hay đi vào nhà tắm mà không có người giúp.

Nhưng Mitchell, nguyên là lính thủy, không bao giờ tin là mình đã bị đánh bại. “Tôi phải chịu trách nhiệm về con tàu của mình,” ông nói. “Nó là sự thành bại của tôi. Tôi có thể như là khởi đầu lại từ điểm xuất phát.”

Sáu tháng sau, ông đã lái máy bay được. Mitchell mua một căn nhà lớn tại Colorado, vài mảnh đất, một chiếc máy bay và một quán bar. Sau đó kết hợp với hai người bạn, ông mở một công ty sản xuất đồ gốm với số nhân công lớn thứ nhì Vermont.

Và bốn năm sau ngày bị tai nạn xe hơi, cái máy bay mà Mitchell lái đã bị rớt xuống đường băng khi vừa cất cánh làm ông gãy mười hai đốt xương sống vùng ngực và liệt hẳn nửa người bên dưới. “Tôi không hiểu chuyện quái quỷ gì đã xảy ra. Tôi đã làm gì mà phải lãnh kết quả như vậy?”

Nhưng rồi không nản lòng, Mitchell tập luyện ngày đêm để có thể lấy lại được sự độc lập cho mình càng nhiều càng tốt. Ông được bầu làm thị trưởng của Crested Butte, Colorado, để đấu tranh giữ cho thành phố thoát khỏi nguy cơ bị ô nhiễm bởi một mỏ quặng sắp được khai thác. Mitchell còn ứng cử vào Quốc hội, chuyển cái vẻ bề ngoài khó coi của ông thành một sức mạnh qua khẩu hiệu: “Not just another pretty face” (Không chỉ là một khuôn mặt đẹp nữa vào quốc hội).

Mặc cho vẻ bề ngoài khó coi và khả năng hoạt động giới hạn, Mitchell vẫn tham gia đi trại hè, yêu và lập gia đình, lấy được bằng cao học về công tác xã hội và tiếp tục bay, tích cực bảo vệ môi trường và diễn thuyết.

Tinh thần mạnh mẽ tích cực của Mitchell đã làm ông được mời lên truyền hình trong “Chương trình hôm nay” và “Chào nước Mỹ”. Nhiều bài viết về ông đã được đăng trong các báo, tạp chí như *Parade*, *Times*, *The New York Times*...

“Trước khi bị tai nạn tôi có thể làm được 10.000 việc, bây giờ chỉ còn 9.000 thôi. Tôi có thể cứ nghĩ đến 1.000 điều bị mất hay tập trung vào 9.000 điều tôi còn? Tôi biết mình phải làm gì. Tôi vẫn nói với mọi người rằng tôi đã lãnh hai cú đập của số phận. Nhưng tôi đã không dùng điều đó để bào chữa cho sự đào ngũ. Những kinh nghiệm đau đớn đã có thể được nhìn với một góc độ mới. Nhìn một cách toàn diện hơn, tôi có thể nói cũng không tệ lắm.”

Xin nhớ rằng: “Điều quan trọng không phải là điều xảy ra với bạn mà là điều bạn làm sau đó.”

So sánh

Không thể tồn tại bất cứ một phép so sánh nào trong tình yêu bởi vì tất cả đều khắp khiêng!

Bạn nghĩ sao khi có một cô người yêu thông minh và xinh đẹp? Hẳn phải hạnh phúc lâng lâng chín tầng mây ấy chứ! Vậy mà tôi cứ phải luôn suy nghĩ về điều này vì chả là so với nàng, tôi như chú vịt xấu xí bơi cạnh cô thiên nga xinh đẹp. Tôi với nàng không cách biệt nhau về tuổi tác, thậm chí tôi còn trẻ hơn nàng... một tháng hai mươi ngày, thế mà trông tôi cứ già hơn nàng đến năm, bảy tuổi. Còn một điều đáng buồn nữa, tôi xấu trai là thế trong khi nàng thì vô cùng trẻ trung và duyên dáng. Buồn nhất là khi đi với nhau, người ta cứ gọi nàng hết “cô” đến “em” một cách thật ngọt ngào, trêu mếu, chả bù với tiếng “chú” khô khốc họ dành cho tôi. Những người mới quen thường hỏi tôi: “Anh có mấy cháu rồi?”. Kể cho nàng nghe, nàng chỉ cười ỷ nại, không phản ứng mà cũng chẳng lên tiếng... bênh vực tôi. Nếu thấy anh chàng nào mỉm cười tình tứ với nàng, tôi giận sôi cả gan. Mặc dù nàng rất nghiêm túc, đứng đắn, nhưng nhiều khi bỗng dưng tôi lại... giận lây cả nàng. Thỉnh thoảng nàng diện một bộ đồ mới, một chút son môi, một ít phấn hồng trông tươi tắn như một đóa hoa khiến tôi còn phải sững người ngạc nhiên, nửa tự hào nửa... hờn ghen !

Đó là chưa kể đến tài ăn nói và cách ứng xử của nàng. Mỗi khi nàng gọi đến cơ quan tìm tôi mà gặp người khác bắt máy là y như rằng, mấy tay đó cứ đòi tôi cho gặp mặt “cô em gái có giọng nói ngọt ngào”. Những khi gặp bạn bè, thế nào mọi sự chú ý cũng dồn hết cho nàng, tôi bỗng như một cái phông nền phụ họa. Thấy mình lép vế quá nên nhiều khi tôi ích kỷ nghĩ rằng nàng xấu đi một chút, ít duyên dáng đi một chút có lẽ hay hơn. Trong bụng nghĩ thế nhưng tôi chưa bao giờ nói về nỗi khổ tâm này cho nàng biết.

Rồi một lần nàng cho tôi xem cuốn album trong đó có những tấm ảnh nàng chụp chung với bạn bè cũ - các đồng nghiệp nam. Đây là những chàng trai rất trẻ trung, bảnh bao, lại có vài anh chàng ngoại quốc lịch thiệp. Bỗng dưng, tôi buột miệng: “Những người này xứng với em quá hả?”. Nàng lặng im, giở sang một ảnh khác. Một tấm ảnh mà trong đó tôi thấy nàng với nụ cười rạng ngời hạnh phúc, ngoan ngoãn trong vòng tay tôi.

Chạm tới một người khác

Khi làm bác sĩ tâm lý ở Anh, tôi có một khách hàng bé nhỏ. Khi nhìn thấy cậu ta lần đầu, tôi thấy cậu bé đang đi đi lại lại không ngừng trong phòng.

Khi tôi nói: "Cháu ngồi xuống đi!", David, tên cậu bé, ngần ngừ mãi mới chịu ngồi. Cậu bé mặc chiếc áo khoác dài màu đen, khuy cài đến tận cổ. Khuôn mặt nhợt nhạt. David cứ nhìn chăm chăm xuống chân, còn hai bàn tay thì liên tục xoa vào nhau một cách lo lắng.

David mất cả cha lẫn mẹ từ nhỏ và sống với bà. Nhưng năm cậu bé mười ba tuổi, bà cậu bé cũng qua đời. Bây giờ cậu bé mười bốn tuổi và sống tạm trong trại trẻ mồ côi.

David đến phòng khám của tôi với giấy giới thiệu của thầy hiệu trưởng: "David luôn căng thẳng và buồn bã, không chịu nói chuyện với ai, và làm tôi rất lo lắng. Mong bác sĩ giúp đỡ".

Tôi nhìn David và lưỡng lự trước một thất bại nghề nghiệp. Làm sao tôi giúp được cậu bé? Có những bí kịch của con người mà môn tâm lý học không có đủ câu trả lời, và cũng không có đủ từ ngữ để miêu tả.

Ở lần gặp thứ hai, David không nói một lời nào. Cậu bé ngồi co ro trên ghế, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn những bức tranh của các em nhỏ vẽ được treo khắp nơi trong phòng tôi. Khi kết thúc cuộc gặp thứ hai, trước khi David bước ra khỏi cửa, tôi đặt tay lên vai cậu bé. Cậu bé không tỏ thái độ gì, không phản đối, nhưng cũng không ngẩng lên nhìn tôi.

- Tuần sau cháu cứ trở lại, nhé!

Tuần sau đó, David trở lại. Tôi rủ cậu chơi cờ và cậu bé gật đầu. Sau đó, thứ tư tuần nào David cũng tới và chúng tôi đều chơi cờ, hoàn toàn im lặng, thậm chí không hề nhìn vào mắt nhau. Chơi cờ rất khó ăn gian, nhưng tôi cũng luôn cố gắng thỉnh thoảng để David thắng.

Về sau, David đến sớm hơn lệ thường một chút, lấy bàn cờ ra và sắp sẵn các quân cờ, im lặng chờ tôi xong việc. Có vẻ như cậu bé thích chơi cờ. Nhưng vẫn không bao giờ nhìn tôi. Có lẽ cậu chỉ cần ai đó ở bên mình. Một buổi chiều, David cởi chiếc áo khoác đen mọi ngày, khoác nó lên thành ghế rồi mới chơi cờ. Trông cậu bé nhanh nhẹn hơn mọi khi.

Vài tuần sau, trong khi tôi đang quan sát David lúc cậu bé nghĩ thêm một nước cờ, bất chợt David ngẩng lên nhìn tôi:

- Đến lượt chú rồi đấy!

Kể từ ngày hôm đó, David bắt đầu nói chuyện. Cậu bé đã có bạn bè ở trường và tham gia cả một câu lạc bộ đi xe đạp. Cậu không tới phòng khám nữa, nhưng vẫn viết thư cho tôi vài lần, về việc cậu đang học hành ra sao để cố gắng vào đại học. Rồi những lá thư cũng ngừng. Đó là lúc cậu bé tự sống cuộc sống của mình.

David đã cho tôi thấy, một người có thể chạm tới một người khác bằng cách nào. Bằng một cái chạm nhẹ, bằng sự cảm thông, bằng sự lắng nghe, bằng cách chia sẻ thời gian... Và bằng cả trái tim nữa!

Cứ giữ trong em Lòng Tin Yêu

Một sáng Chủ Nhật. Một cô bé con ba tuổi. Một chú bé đánh giày và mười bốn đôi giày. Chú bé chăm chú đánh từng chiếc. Xi đen, xi nâu, xi đỏ cho những đôi giày da, cả còn pha loăng để đánh những đôi giày thể thao. Cô bé con ngồi hết sức chăm chú theo dõi, nghịch ngợm, chỉ trỏ nào giày của bố, nào giày của mẹ, đôi nào của chị, đôi nào của chính cô. Cậu bé cũng thích trò chuyện, hết trả lời câu hỏi giày của anh đâu cho đến ngày sinh nhật của anh là ngày nào.

1. Chú bé ôm vào lòng những chiếc giày, hai tay kéo tẩm giẻ xát mạnh để đánh bóng từng chiếc một. Này chú bé ơi, mỗi ngày chú ôm vào trong lòng bao nhiêu đôi giày? Đôi giày nào của người lương thiện, đôi giày nào của kẻ thủ ác? Đôi giày nào của người lao động, đôi giày nào của kẻ ăn chơi? Đôi giày nào của người thầy giáo chiều nay sẽ lên bục giảng? Đôi giày nào của tên trộm vừa đánh cắp tiền bạc, danh dự và lương tâm? Đôi giày nào của bạn sinh viên vừa trở về sau một chiến dịch tình nguyện? Đôi giày nào của kẻ vừa đi săn, tận diệt những loài trong sách đỏ? Đôi giày nào chở những người cao thượng, đôi giày nào chở những kẻ tầm thường? Đôi giày nào chở những người dũng cảm, đôi nào chở kẻ ươn hèn? Đôi nào chở dự án, đôi nào chở mưu mô? Đôi giày nào đẹp, đôi giày nào xấu? Đôi nào mấy chục ngàn đồng, đôi nào mấy trăm đô? Đôi nào dính cỏ ở làng, đôi nào vương bùn đô thị? Đôi giày nào vừa về giúp quê em làm giàu? Đôi giày nào vừa xà xẻo, thảng quả từ những con đường trên bản cao? Đôi giày nào của kẻ móc nối tội ác, đôi giày nào của vị quan toà nghiêm minh?

2. Hôm trước tôi bị trẻ đánh giày lấy mất đôi giày. Hôm qua trong quán cà phê bạn tôi cũng thất trận trở về với “chiến lợi phẩm” là một đôi dép tổ ong. Những mảnh lưới của dãn đánh giày đường phố mà chắc rằng chú bé tico-lo nào cũng biết hoặc đã nghe nói tới. Chú bé nào láo lếu, chú bé nào ngoan ?

3. Em thân mến! Hằng ngày báo đưa tin chỗ nọ, truyền hình trực tiếp chỗ kia. Truyền thông mang đến cho em bao niềm vui, nỗi buồn. Dĩ nhiên là vậy, cuộc sống có rất nhiều tín hiệu tốt đẹp nhưng cũng không ít những điều không lương thiện, không bình thường. Đó mới chính là hiện thực muôn màu muôn vẻ của cuộc sống, mà em không thể không biết. Biết để chọn lối đi, biết để phấn đấu cho những giá trị lương thiện ngày càng nhiều, ngày càng mạnh mẽ. Biết để sống vì lí tưởng của những điều tốt đẹp mà bao thế hệ đã dày công vun đắp. Tuổi của em, đã muộn để gọi là nhóc con và không còn sớm để nói chuyện trưởng thành. Đã từ lâu rồi em già từ ngôi nhà ấm cúng nhất, ấm đến 37 độ của lòng mẹ. Và tiếp đó, mái ấm gia đình đã nối em với học đường, rồi nối em với xã hội, và quăng thân vào xã hội. Có nghĩa là khi ta đã lớn, ta không thể không đối mặt với cuộc sống dài rộng, với nắng gió, cũng để rồi từ đó ta rèn luyện bản lĩnh để ta nên người.

4. Thế thôi. Cho nên đôi khi em có gặp một chút thất vọng không có nghĩa như thế đã là hoang mang. Đôi khi em ôm vào lòng điều đáng giận thì không có nghĩa là đã mất niềm tin vào con người. Cũng như tôi, đã nhiều lần bị lấy mất giày nhưng không vì thế mà e ngại, mà không dám giao cho em mười bốn đôi giày, một cô gái cung và một Chủ Nhật đẹp trời.

Cuộc nổi loạn của các bà vợ

Suốt đêm, cánh phụ nữ trần trọc đợi trời sáng. Chả là ngày mai là ngày đầu tiên của kỷ nguyên giải phóng của họ. Ngày hôm qua, các kỹ sư đã chạy khắp thành phố để làm nhiệm vụ sửa chữa kỹ thuật. Các đội rô-bốt đặc biệt đã tới thăm các căn hộ. Các bà phải trao lại cho chúng tất cả xoong nồi, bát đĩa, chổi, máy giặt, máy hút bụi để nhận lấy những tờ biên lai.

Người ta chỉ giữ lại quần áo lao động của đàn ông. Còn phụ nữ thì từ nay khỏi phải làm gì. Họ chỉ việc nằm thao thức đợi nghe tiếng còi báo hiệu ngày đầu tiên của kỷ nguyên mới.

Khi nghe tiếng còi nhiều người suýt nữa đã quen như mọi ngày trở dậy để làm việc nhà. Nhưng hôm nay thì dậy để làm gì? Nhà ăn đã chuẩn bị sẵn cho các ông chồng với đầy đủ vitamin và cả cà phê sữa. Bát đĩa mới thì thôi khỏi phải nói. Cứ việc quảng qua cửa sổ và chúng chỉ chạm vào đầu ngón cỏ là chúng biến mất ngay.

Các bà mẹ lắng nghe tiếng còi của các rô-bốt từ nhà trẻ. Chúng có trách nhiệm cho con em họ tắm không khí đã khử trùng và mặc quần áo. Các bà mẹ sẽ không phải nuôi dạy con cái. Ở trường học, mọi em bé đều có một thầy giáo máy riêng. Trong các căn phòng trống trải, các bà vợ ngồi chơi không. Họ nằm dài trên giường, mỉm cười, nhắm nháp vitamin. Cứ thế đến hết buổi sáng.

Ban ngày, thành phố trở nên nhộn nhao. Các bà vợ chạy cả ra ban công, ngấm nhìn nhau và thở hít không khí trong lành. Các bà nhớ lại hôm qua, cũng vào giờ này, mình phải giặt giũ, đi chợ hoặc đưa con đi học. Nhưng hôm nay, các bà chẳng phải làm gì. Đến chiều, các ông chồng đem từ nhà ăn về cho vợ mình những khẩu phần đã được cô đặc lại. Các bà vợ nếm thử rồi khen ngon. Buổi tối hôm đó, các bà đối xử đặc biệt dịu dàng với chồng mình.

Ngày tháng cứ trôi đi, thành phố dần dần trở nên buồn chán và các bà vợ bắt đầu căn nhắc. Công việc bận rộn trước kia đã làm các bà mất hết mọi sáng kiến. Bây giờ các bà phải tập cho quen với cảnh nhàn rỗi. Nhưng chẳng những các bà đã không quen được mà còn nuối tiếc những công việc đã mất.

Tiếng còi của các rô-bốt làm các bà đâm khó chịu. Con em của các bà trở về nhà sạch sẽ, ngoan ngoãn. Chúng học thuộc bài trong lúc ngủ, bài vở làm đâu ra đấy. Điều đó khiến các bà bức mình. Các bà chuẩn bị ném trả gói thức ăn gói sẵn cho chồng mình lúc họ từ nhà ăn trở về. Các bà ao ước được ăn món rau thô hầm trong bếp lò. Cảnh nhàn rỗi làm các bà trở nên chậm chạp, già cỗi và ốm yếu. Các bà bắt đầu oán ghét chồng mình là những kẻ đã chế tạo ra những chiếc máy đó. Các bà thầm mong cho các rô-bốt bị hỏng hóc, không hoạt động được nữa. Nhưng kỹ thuật cứ phát triển nên nỗi buồn của các bà cứ ngày một tăng.

Các bà vợ phải chịu đựng như vậy suốt ba tháng ròng. Các bà đã gặp và thỏa thuận với nhau để tìm lối thoát. Thế là vào một ngày đã định, đúng lúc trẻ em đang ở trường, các bà vợ đã chấm dứt kỷ nguyên của mình. Các bà túm lấy những đứa con của mình đang sửng sốt và từ thành phố các bà đã chạy thẳng vào rừng. Ở trong rừng, các bà đã lấy lại được sự nhanh nhẹn và tiếng cười. Các bà dựng những chiếc lều, nhóm lửa để nướng những chú thỏ săn được. Các bà học đan lát. Các ông chồng lần lượt vào rừng sống với vợ con. Họ phải quây quần lại để chuẩn bị chiến đấu chống trả cuộc tiến công của các rô-bốt.

Gửi lại cho con

Mỗi ngày con nhớ giành lời khen tặng vài ba người.

- Mỗi năm ít nhất một lần con hãy chờ xem mặt trời mọc.

- Con hãy thưởng tiền khá hơn cho những người phục vụ trong nhà hàng ăn.

- Nhìn thẳng vào mắt mọi người.

- Nói lời “cám ơn” càng nhiều càng tốt.

- Cũng vậy, nói lời “làm ơn” càng nhiều càng tốt.

- Hãy sống dưới mức con kiếm được. Đối xử với mọi người như con muốn được họ đối xử như thế.

- Mỗi năm con nên hiến máu hai lần.

- Kết thêm những người bạn mới nhưng trân trọng những người bạn cũ.

- Hãy giữ kỹ những điều bí mật.

- Con đừng mất thời giờ để học các “mánh khéo” doanh nghiệp. Hãy học làm doanh nghiệp chân chính.

- Chịu nhận những lầm lẫn của mình.

- Con hãy can đảm. Nếu tự con không được can đảm lắm thì cũng phải tỏ ra can đảm. Người ta không phân biệt một người can đảm với một người tỏ ra can đảm.

- Con phải dành thời giờ và tiền bạc làm việc thiện trong cộng đồng của con.

- Đừng bao giờ lừa gạt một ai.

- Học cách lắng nghe. Cơ hội trong đời nhiều khi gõ cửa nhà con rất khẽ.

- Đừng làm cho ai mất hy vọng, nhiều người chỉ sống nhờ vào hy vọng đấy con ạ.

- Con đừng cầu mong của cải, mà phải cầu mong sự khôn ngoan, hiểu biết và lòng can đảm.

- Đừng hành động khi con đang giận dữ.

- Con phải giữ tư thế đoàng hoàng. Muốn đến một nơi nào thì luôn phải có mục đích và tự tin rồi hãy đến.

- Đừng bao giờ trả công cho ai trước khi họ xong việc.

- Hãy sẵn sàng thua một trận đánh để thắng một cuộc chiến.

- Đừng bao giờ ngồi lê đôi mách.

- Cẩn thận với những kẻ mà họ không còn gì để mất.

- Khi gặp một nhiệm vụ khó khăn, con hãy hành động như không thể nào bị thất bại. Đừng giao du quá rộng. Phải học cách trả lời “không” một cách lễ phép và dứt khoát.

- Đừng mong chờ cuộc đời đối xử sòng phẳng với con.
- Đừng đánh giá thấp sức mạnh của sự tha thứ.
- Thay vì dùng từ ngữ “có vấn đề”, con hãy thay bằng từ ngữ “có dịp may”.
- Đừng đi ra ngoài khi con đang cùng vợ con tranh cãi điều gì đó.
- Cẩn thận về đồ đạc, áo quần: nếu con định dùng thứ gì trên năm năm thì phải cố sắm thứ tốt nhất có thể được.
- Con phải mạnh dạn trong cuộc sống.
- Khi con nhìn lại quãng đời đã qua, hãy tiếc những điều chưa làm được, chứ đừng tiếc những điều đã làm xong.
- Đừng quan tâm đến bè nhóm. Những ý tưởng mới mẻ, cao thượng và có tác động đến cuộc sống luôn luôn là ý tưởng của các cá nhân biết làm việc.
- Những nhạc sĩ trình diễn bên đường thường có nhiều điều đáng trân trọng. Con hãy dừng lại lắng nghe, và nhớ tặng gì đó cho họ.
- Khi gặp vấn đề trầm trọng về sức khỏe hãy nhờ ít nhất ba vị lương y khác nhau xem xét.
- Hãy chiến đấu với thói vô trật tự.
- Gặp hàng hoá xấu, hay sự phục vụ tồi, con phải báo ngay cho người có trách nhiệm để họ nắm biết.
- Những người quản lý tốt rất mong được hiểu biết mọi điều.
- Đừng tập thói trì hoãn công việc. Làm ngay những gì cần làm đúng vào lúc phải làm.
- Không ai chờ đến lúc hấp hối để nói “Giá như tôi có thêm được thời gian...”.
- Đừng sợ phải nói “Tôi không biết”.
- Đừng sợ phải nói “Xin lỗi, rất tiếc...”.
- Hãy ghi sẵn hai mươi lăm điều con muốn được trải qua trong đời trước khi con nhắm mắt. Luôn luôn mang theo trong túi áo bảng ghi hai mươi lăm điều đó, và thường xuyên tìm cơ hội có thể được để thực hiện.

Những mẫu chuyện ở công viên

Cháu tôi học lớp mười hai đang chuẩn bị làm văn bình luận về sống đẹp, cháu hỏi tôi: “Ông ơi, không biết bây giờ người sống đẹp nhiều hay ít?”. Tôi liền đem mấy chuyện thật ở công viên gần nhà kể cho cháu, vì ngày nào tôi cũng qua đó vận động, đi bộ. Toàn là những chuyện đời thường đơn giản mà tôi tận mắt chứng kiến.

Chuyện thứ nhất. Một bà già không đến nỗi yếu, ăn vận cũng không đến nỗi tiều tụy, luôn luôn có mặt ở công viên để bán trà đá. Tôi hình dung ra bà phải có cảnh ngộ éo le lắm hoặc quá cơ cực túng bấn, hoặc con cái ruồng bỏ. Tôi phát hiện ra bà có một đứa cháu nhỏ mặt mũi sáng sủa đi theo, nhưng nó ngồi riêng một chỗ. Thỉnh thoảng bà quay lại chỗ đứa cháu, dúi vào tay nó ít tiền hoặc đưa cho nó cái bánh. Chờ bà đi khỏi, tôi hỏi chuyện đứa nhỏ thì hóa ra bà ở với các con, miếng ăn miếng uống đầy đủ, không túng thiếu nợ nần cũng chẳng bị ruồng rẫy. Nhưng bà đã quen sống không muốn dựa vào ai nên chiều nào cũng “dạo công viên” như thế.

Chuyện thứ hai. Một bà già khác, áo quần cũng xoàng xĩnh, dáng người ốm tong teo, thỉnh thoảng lại mang chút cơm nguội, xương cá ra cho mấy con mèo con “tạm trú” ở góc công viên. Tôi thấy bà quý đám mèo hoang ấy lắm. Mắt bà sáng lên, mặt thư giãn hẳn ra khi nhìn lũ mèo vừa ăn vừa kêu nho nhỏ. Bà vuốt ve chúng như người mẹ âu yếm vuốt ve con.

Chuyện thứ ba. Một ông già râu tóc trắng xóa, cứ lúc trời tàn nắng là dắt đứa cháu nhỏ ra chơi công viên. Có lẽ nhà ông ở gần cái vườn hoa sạch sẽ, mát mẻ. Ông lão yêu quý cháu nhỏ lắm, luôn dắt tay nó đi cho khỏi vấp té. Đi một hồi, bé đòi bế thì ông lão cười khà: “Đi chơi chứ có ‘bế chơi’ đâu. Ráng đi cho khỏe chân, cháu ngoan”. Thế là cháu bé lại tung tăng dạo bước bên ông.

Chuyện thứ tư. Một ông già khác, chùng như cán bộ nghỉ hưu, ăn mặc tươm tất, đi giày thể thao. Tôi ngạc nhiên là sau một lúc vờn tay vờn chân, hít thở, ông già lại cặm cụi đi thu lượm các bịch ni lông vương vãi khắp trong công viên. Một số anh chị ngồi ghế đá tình tự, ăn ăn uống uống rồi tiện tay ném cái bịch ni lông lớn, nhỏ ra xung quanh, mặc dầu thùng rác đặt gần đó. Ông già nhẫn nại nhặt lấy rồi dồn cả vào một bịch to, mang về. Tôi làm quen, bắt chuyện thì ra ở gần nhà ông có hai mẹ con nghèo làm nghề bốc lượm rác. Ông nghĩ thương mà giúp họ. Hằng nào cũng ra công viên tập thể dục. Một công đôi việc, nhất cử lưỡng tiện. Ông già cười mà nói vậy.

Với bốn câu chuyện nhỏ này, cháu tôi chắc đủ có thể rút ra kết luận cần thiết.

Một nhà hùng biện nổi tiếng đã mở đầu buổi diễn thuyết của mình bằng cách giơ tờ hai mươi đôla lên và hỏi hơn hai mươi người tham dự rằng: “Ai muốn có tờ hai mươi đôla này?” và dĩ nhiên là có rất nhiều người giơ tay lên.

Ông nói: “Tôi sẽ đưa tờ hai mươi đôla này cho một người trong số các bạn nhưng đầu tiên tôi làm điều này đã”. Ông bắt đầu vò nát tờ hai mươi đôla đó và hỏi tiếp: “Còn ai muốn lấy tờ hai mươi đôla này nữa không?”. Vẫn có nhiều người giơ tay.

“Được, vậy nếu tôi làm như thế này thì sao?” Ông ném tờ hai mươi đôla xuống sàn, dùng giày dẫm mạnh lên. Sau đó, ông nhặt nó lên. Bây giờ tờ hai mươi đôla đã nhàu nát và bẩn thỉu. “Nào giờ thì ai muốn có nó nữa?”, ông hỏi và vẫn có nhiều cánh tay đưa lên tuy ít đi so với ban đầu.

“Các bạn thân mến, các bạn vừa được học một bài học về giá trị. Dù tôi có làm gì với đồng tiền này thì các bạn vẫn cần nó vì giá trị của nó vẫn không hề giảm sút. Nó vẫn có giá là hai mươi đôla”.

“Khoẻ mạnh hay ốm yếu, thành công hay thất bại, đối với bạn bè, người thân, những người yêu mến bạn, bạn vẫn thật cần thiết. Giá trị của bạn là ở chính con người bạn. Bạn thật đặc biệt. Hãy luôn nhắc mình nhớ điều đó. Đừng ngồi đếm những nỗi buồn mà hãy đếm xem bạn đã có bao nhiêu lần hạnh phúc.

Chúng ta có thể bị đánh gục, bị vò xé, bị giày xéo trong bùn đen bởi những quyết định sai lầm, những tình huống “đen đũi” bất chợt hiện ra cản con đường khiến mình cảm thấy mình dường như chẳng có giá trị. Nhưng dù điều gì đã xảy ra hoặc sẽ xảy ra... bạn hãy luôn nhớ rằng bản thân bạn thật đáng quý và giá trị ấy sẽ không bao giờ mất đi. *Hãy giữ cho những giá trị đừng bao giờ mất đi bạn nhé*”.

Không chịu buông tay

Vài năm về trước, vào một ngày mùa hè ở Florida, một cậu bé quyết định đi bơi ở con sông gần nhà. Trời thì nóng mà nước sông thì mát, cậu mừng rỡ nhảy ào xuống, bơi ra giữa sông mà không để ý rằng một con cá sấu đang bơi lại phía sau!

Cùng lúc đó, mẹ cậu bé đang ở trong nhà và khi nhìn ra cửa sổ, bà hoảng hốt khi thấy con cá sấu tiến ngày càng gần cậu con trai hơn! Hoảng sợ tột độ, bà mẹ lao ra, nhanh gấp nhiều lần cậu bé khi cậu chạy đi bơi, vừa chạy, vừa hét gọi con trai. Nghe tiếng mẹ gọi, cậu phát hiện ra con cá sấu và bơi ngược trở lại về phía bờ. Nhưng quá muộn, đúng khi cậu bơi tới bờ thì cũng là lúc con cá sấu đón được chân cậu! Từ trên bờ, người mẹ chậm một giây, chớp lấy cánh tay cậu. Và bắt đầu một trận kéo co không cân sức. Con cá sấu khỏe hơn người mẹ rất nhiều, nhưng người mẹ còn quá nhiều tình thương và không thể buông tay.

Lúc đó, một bác nông dân đi qua, nghe tiếng kêu cứu vội vã của người mẹ nên đã vội vã lấy một chiếc gậy to ra cùng chiến đấu với con cá sấu! Con cá sấu đành thả chân cậu bé ra.

Sau hàng tuần, hàng tuần trong bệnh viện, cậu bé đã được cứu sống. Nhưng chân cậu có một vết sẹo rất to, trông rất khủng khiếp - bằng chứng của lần bị cá sấu tấn công.

Một phóng viên tới gặp cậu bé khi cậu đã hoàn toàn bình phục. Phóng viên này hỏi cậu bé có thể cho xem vết sẹo được không. Cậu bé kéo ống quần lên, để lộ vết sẹo cho phóng viên chụp ảnh. Và phóng viên nọ đã nói rằng vết sẹo này cậu bé sẽ không thể nào quên!

- Không đâu, hãy nhìn tay cháu đã! - Cậu bé nói rồi kéo tay áo lên. Trên tay áo của cậu là một vết sẹo to, thậm chí còn sâu hơn cùng với những vết cào xước rất đậm và kéo dài do móng tay của mẹ cậu - khi người mẹ dồn tất cả sức lực và yêu thương để giữ lại đứa con trai yêu quý. Cậu bé nói với phóng viên:

- Chính vết sẹo này cháu mới không bao giờ quên được! Và cháu tự hào về nó, tự hào vì mẹ cháu đã không chịu buông tay.

Giá trị của... hai mươi đồng

Vị giám đốc già trao cho người lính trẻ một tờ bạc và nói: “Câu cầm lấy mà về thăm mẹ. Tôi không cho cá nhân cậu. Đây là phần đóng góp của tôi đối với đất nước”. Người lính trẻ nhận niềm vui bất ngờ không phải từ tờ bạc mà từ nỗi xúc động trước một tấm lòng. Chuyện kể rằng...

Mấy chục năm trước tôi từng là trợ lý cho một vị giám đốc già. Giữa tôi và ông thường có những cuộc tranh luận về đầu tư, về nghĩa vụ của một doanh nhân với quốc gia... Làm nghề kế toán khiến tôi rất chặt chẽ trong chi phí, vì vậy có nhiều chuyện tôi không đồng ý với ông.

Thế nhưng, đã có một kỷ niệm với ông khiến tôi không thể nào quên, dù thời gian đã lùi xa...

Hôm đó, trên đường công tác cùng nhau, thời gian chờ đợi máy bay chúng tôi ở tại một phi trường lớn. Trong lúc chờ đợi, tôi mở cuốn sách dở dang ra đọc tiếp, còn sếp, ông đi tìm chỗ gọi điện thoại. Các con ông đã lớn và ra ở riêng, ở nhà ông chỉ còn một mình bà vợ.

Dù đi xa hay gần, một ngày thế nào ông cũng gọi cho bà dăm bận, khi thì nhắc bà uống thuốc, lúc dặn bà khóa bếp ga cho kỹ, khi thì hỏi xem hôm đó con gái có đưa cháu về thăm bà hay không... Tôi trân trọng tình cảm của ông, nhưng nhiều khi cũng thấy... sốt ruột: già rồi mà...

Đọc sách một lúc, chợt nghe tiếng loa thông báo chuyến bay của chúng tôi sắp khởi hành, nhìn quanh không thấy sếp, tôi vội đi tìm. Tôi đã tìm thấy ông ở trong buồng điện thoại công cộng. Nghĩ ông không nghe tiếng loa thông báo, tôi đến gần lấy tay làm dấu. Lần thứ nhất không thấy ông có phản ứng gì, tôi gõ vào cửa kính và làm dấu lần thứ hai, nhưng lúc này tôi mới nhận thấy thì ra ông không nhìn tôi mà đang nhìn sang buồng điện thoại bên cạnh.

Ở buồng bên, một chú lính trẻ khoác chiếc ba lô căng trên lưng, đang hối hả nói vào máy nghe: “Mẹ ơi, mẹ nói nhanh đi... Con muốn... nhưng người ta không chịu đổi vé... Mẹ gọi lại cho con nhé. Con hết tiền rồi... Số ở đây là 356...”. Người lính nói chưa dứt câu, từ máy điện thoại phát ra tiếng kêu títt títt...

Từ buồng điện thoại bước ra, với vẻ ân cần của người cha, ông tới bên người lính trẻ: “Có chuyện gì buồn vậy, chú em?”. “Cháu thiếu hai mươi đồng nữa mới đủ tiền đổi vé máy bay về thăm mẹ. Cháu đi phép. Người ta mua vé cho cháu về nhà, nhưng mẹ cháu lại tới chơi nơi chị cháu sống. Bà mệt nên phải ở lại đó. Mà cháu chỉ có năm ngày phép...” - Người lính bẽn lèn xoắn lại ba lô.

Sếp tôi thò tay vào túi rút ra một tờ bạc: “Câu cầm lấy mà về thăm mẹ. Tôi không cho cá nhân cậu. Đây là phần đóng góp của tôi đối với đất nước”. Cậu lính trẻ rút rề đưa tay ra nhận tiền nhưng khuôn mặt thì rạng ngời bởi nụ cười rộng toác.

Tôi thầm tự hỏi: liệu có khoản chi nào trong cả một năm tài chính của một doanh nghiệp giá trị hơn hai mươi đồng bạc mà sếp tôi đã dùng để giúp chú lính nọ về với mẹ?”.

Lời chúc lành nhân ngày... bình thường

Hôm nay, một ngày bình thường - một ngày như bao nhiêu ngày khác, trời không mưa dầm cũng chẳng nắng gắt, tôi, tác giả bài viết này, xin được gửi đến bạn những lời chúc sức khỏe, bình an, và thành đạt. Nguyên cho những ước mơ sẽ không chỉ mãi là mơ ước và nguyện cho niềm vui, hạnh phúc sẽ luôn bên cạnh bạn trên mỗi bước chân đi.

Vâng, có thể bạn đang bật cười trước sự ngớ ngẩn của cái thằng tôi tội nghiệp khi bỗng nhiên lại đi chúc tụng thiên hạ chẳng nhân ngày gì, khi chẳng có sự kiện gì trọng đại. Song, dù là bạn đang cười hay đang cho rằng tôi ngớ ngẩn, xin bạn hãy dành chút thời gian trò chuyện cùng tôi để xem thử vì sao không chỉ riêng tôi mà tất cả chúng ta đều nên chúc nhau những lời tốt đẹp nhân một ngày bình thường như thế này - hôm nay, chiến tranh vẫn diễn ra đâu đó trên địa cầu, thực phẩm, nước uống, thuốc men vẫn đang khan hiếm và nhiều điều khác nữa. Hôm nay chúng ta không chúc nhau thì còn phải đợi đến khi nào?

Lẽ thường, chúng ta chỉ chúc nhau nhân một dịp gì đấy như trong những ngày lễ, Tết, ta chúc nhau sức khỏe, thành đạt; nhân lễ Tình nhân ta chúc nhau nồng cháy yêu thương; lễ Mẫu thân ta chúc mẹ vạn an; khi thân hữu kết hôn, ta chúc nhau trăm năm hạnh phúc... Rất nhiều trường hợp để ta chúc. Thế bây giờ, hãy cho tôi được hỏi. Khi nói lên những lời chúc ấy, ta mong đợi điều gì? Nếu câu trả lời là chúc cho... có, để thể hiện rằng ta là người có văn hóa thì điều đó quả thực không hay chút nào và khi ấy, lời chúc của ta sẽ trở nên quá đỗi bề bộn, phải không ạ?

Nếu vậy, hãy nói với tôi rằng chúng ta chúc bởi ta thực sự mong mỗi những lời chúc lành ấy sẽ trở thành hiện thực - niềm vui, hạnh phúc sẽ thực sự đến với người được chúc. Nghĩa là nếu ta nói “mã đáo thành công” thì người ra đi sẽ gặt hái thành công và sớm quay về. Hoặc nếu ta chúc “loan phụng hòa minh”, thật tâm ta mong cho đôi uyên ương sẽ sống một đời đầm ấm. Chính trong những ước nguyện ấy, lời chúc thật đáng trân trọng bởi chúng đã không chỉ là những câu nói trên môi, mà còn là tất cả tình cảm ta đã trao gửi cho người thân, bè bạn.

Vậy thì, với tư cách là người được chúc, ta cảm thấy gì khi nghe những lời ấy? Vui lắm chứ bởi ta biết rằng mình không đơn độc. Quanh ta vẫn còn rất nhiều những người thân yêu luôn mong hạnh phúc đến cho ta. Cuộc sống vẫn bộn bề, thế mà họ vẫn dành thời gian đến với ta qua những lời chúc chẳng phải là điều ấm lòng lắm sao? Nếu như bạn có thể nhìn thấy nét mặt rạng ngời của cậu học trò được thầy chúc đạt kết quả tốt trong kỳ thi; nếu bạn nhìn thấy ánh mắt mẹ long lanh, rướm lệ mừng vui khi nghe đàn con chúc mình vạn phúc, hẳn bạn sẽ không tiếc chỉ một lời chúc, phải không?

Đã bao lâu rồi bạn không còn giữ thói quen chúc mừng nhau nữa? Từ bao giờ bạn không còn xem việc gửi một lời chúc là cần thiết? Phải chăng từ khi khoa học chứng minh với bạn rằng không thể có phép lạ xảy ra? Hẳn là không! Vậy thì lý do gì mà ta quên mất nét văn hoá truyền thống ấy? Câu hỏi chẳng dễ trả lời.

Nhìn lại trong tiếng Anh có các cụm từ “good morning”, “good afternoon”, “good night”; tiếng Pháp có “bon jour”, “bon soir”; tiếng Hoa cũng có “ni hao”. Tất cả các ngôn ngữ ấy (và nhiều ngôn ngữ khác) đều bao hàm lời chúc tốt lành cho đối tượng nghe chúng. Tiếc thay, tiếng Việt ta lại không có những cụm từ như thế. Mà cho dù có đi nữa thì với kiểu nói mà ta vẫn tự hào rằng “hiện đại”, “ngắn gọn” như: “hello”, “hi”, “ciao” thì lời chúc lành cũng đã không còn hiện hữu. Khi trong tâm thức ta không còn ước nguyện gì dành cho người khác thì biết phải lấy gì để thốt nên lời?

Để rồi khi có một dịp nào đó cần phải chúc nhau, chúng ta thản nhiên mua những tấm thiệp (thậm chí là thiệp điện tử) được trình bày sẵn, với những lời chúc theo mẫu. Những “Best wishes”, “Congratulations” là vô nghĩa khi chúng không chuyển tải một thông điệp nào ngoài

sự cần thiết. Thời gian được rút ngắn thật, nhưng ý nghĩa còn lại bao nhiêu? Nếu như việc chúc lành đối với ta là một trách nhiệm hay chuyện chẳng đáng dừng thì bạn ơi, đâu rồi tấm lòng rộng mở, đầy ắp yêu thương của dân Việt?

Còn nhớ, trong câu chuyện Alice lạc vào xứ thần tiên, có hai chú thỏ ngày nào cũng đặt tiệc đãi nhau để chúc mừng ngày... phi sinh nhật. Với chúng, mỗi một ngày trôi qua, được nhìn thấy nhau khoẻ mạnh, an lành, được chào hỏi nhau, được nói với nhau bao điều đã là hạnh phúc thì dù là ngày phi sinh nhật cũng đáng để mừng lắm chứ. Còn nếu là ngày sinh nhật thì hẳn nhiên đó là ngày để chúc mừng rồi.

Một câu hỏi mở luôn khiến mọi người suy nghĩ: “Nếu bạn chỉ được sống thêm hai mươi bốn giờ nữa, bạn sẽ làm gì?”. Câu trả lời luôn bao gồm ý: “Tôi sẽ dành thời gian để nói cho những người quanh tôi biết tôi yêu thương họ đến nhường nào”. Vậy thì bạn ơi, đừng giả thiết nữa. Ngay bây giờ, hãy nói cho mọi người biết họ quan trọng đối với bạn ra sao và bạn hạnh phúc thế nào khi có họ trong cuộc đời bạn. Hãy cùng tôi gửi một lời chúc lành cho nhân loại - lời chúc lành nhân một ngày... bình thường.

Vòng tay trẻ thơ

Khi lái xe đi vào thị trấn, tôi nói cho hai đứa con tôi biết về những gì chúng sắp sửa chứng kiến. Một người đàn bà bị bệnh ung thư thời kỳ cuối và tôi đã tình nguyện giúp đỡ bà trong việc chăm sóc nhà cửa.

“Bà Annie có một khối u trong miệng và nó đã làm biến dạng khuôn mặt của bà.” Tôi nói cho các con tôi biết điều đó.

Bà Annie đã yêu cầu tôi đem những đứa trẻ đến thăm bà. “Hầu hết trẻ con đều sợ khi nhìn thấy tôi, do đó tôi sẽ không buồn khi chúng không muốn gặp tôi” - Bà nói.

Tôi gặp khó khăn khi diễn tả bề ngoài của bà Annie cho con trai và con gái tôi. Tôi muốn chúng hiểu rằng những con người tàn tật, bất hạnh thì cũng giống như mọi người khác, cũng cảm thấy thương tổn khi bị xúc phạm.

- Vâng, thưa mẹ. Chúng con sẽ biết làm gì, - David và Diane cùng nói.

- Các con đã sẵn sàng chưa? - Tôi hỏi khi dừng xe lại.

Chúng tôi đi vào phòng khách, nơi bà Annie đang ngồi trên ghế dựa. Sự có mặt của các con tôi khiến gương mặt của bà bừng sáng lên.

- Ô, tôi rất vui mừng các cháu đã đến thăm tôi, - bà nói và chùi những giọt nước miếng thoát ra từ cái miệng bị méo mó của bà.

Rồi sau đó mọi chuyện tốt đẹp đã xảy ra. Tôi nhìn thấy David bước nhanh đến chỗ bà Annie ngồi, vòng hai cánh tay qua vai bà và tựa má của nó vào gương mặt xấu xí của bà. Nó mỉm cười, nhìn vào đôi mắt bà và nói:

- Cháu rất vui mừng được gặp bà.

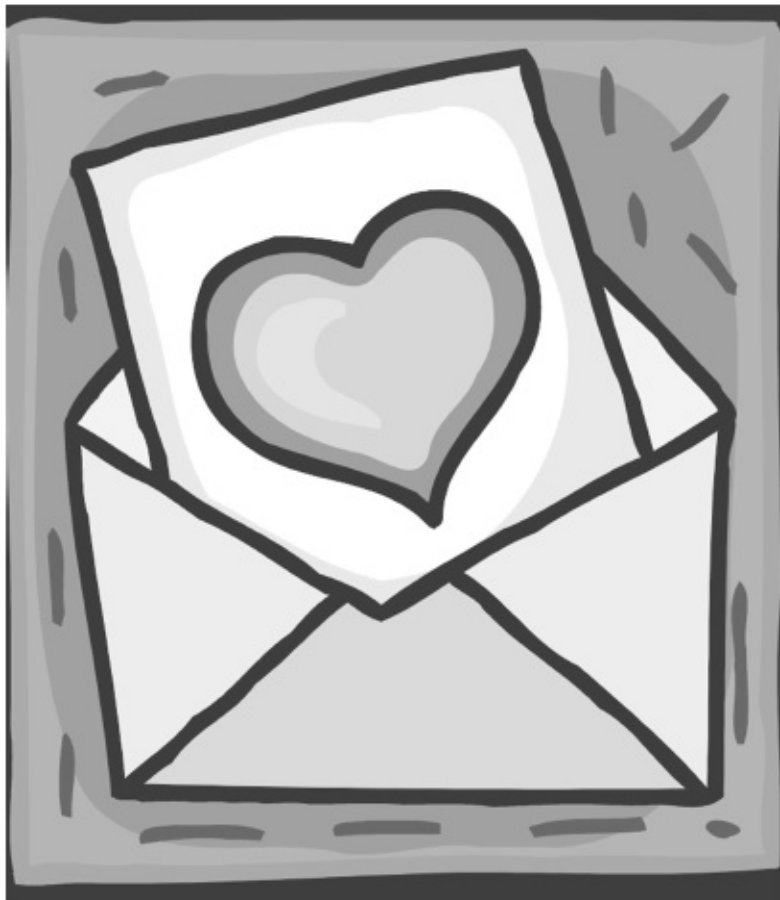
Diane đã bắt chước anh nó, đến bên bà Annie và ôm chặt lấy bà, một cái ôm tự nguyện và tha thiết của một đứa trẻ.

Cổ họng tôi nghẹn lại khi tôi nhìn thấy đôi mắt của bà Annie tràn đầy nước mắt...

Những cánh thiệp ngả màu

Buổi chiều cuối năm, mọi người trong cơ quan đã ra về từ sớm. Phòng bên cạnh ông giám đốc vẫn loay hoay, cặm cụi bên đồng giấy tờ. Trước khi về tôi ghé qua chào và định nói điều gì đó với sếp trong cái khoảnh khắc lặng lẽ của buổi chiều rất bình yên này...

Bên bàn giấy nét mặt ông hân hoan lạ thường. “Công việc còn nhiều quá hả chú?” Tôi hỏi. “Này này lại đây xem với tôi,” giọng ông bỗng vồn vã. Trên mặt bàn bày ngay ngắn nhiều cánh thiệp mừng xuân, có cái còn mới, có cái ố vàng. Có những mảnh giấy nhỏ với nét chữ học trò dễ thương và không thiếu những cánh thiệp mừng sinh nhật với lời lẽ hết sức chân thành: “Bạn đã mười tám tuổi, đẹp trai nhưng còn yếu môn hóa, chúc bạn khắc phục được điểm yếu này...”. Có cánh thiệp ghi: “Bạn tuyệt lắm, nhưng đừng hay bút tóc nữa. Nếu không... hói đầu đấy...”. Mâm mê một cánh thiệp đã ngả màu, giọng ông chùng xuống:

“Lúc trong lòng trống vắng thì tôi sống với những tình cảm này, họ là những người bạn tuyệt vời. Thời sinh viên tôi đã trưởng thành từ những tình bạn như thế...”. Gói xấp thiệp lại cẩn thận, cất vào ngăn tủ, ông giám đốc cùng tôi ra về. Ra đến cổng tôi nói đùa: “Hóa ra sếp là người hoài cổ”. Mỉm cười ông nói: “Tình cảm của con người có bao giờ cổ đâu chú em...”.

Chiều cuối năm hoes vàng màu nắng, những gánh hàng hoa đội chợ bày cả ra đường. Vài gốc mai già xếp ngay hàng trên xe ba bánh đã lấm tấm nở vàng. Chợt nghĩ cuộc sống đã thay đổi nhiều quá, mọi cái đều hồi hủ, bất chợt... Đời sống tất bật lo toan làm cho người ta quên rằng mọi thứ rồi sẽ qua đi; điều còn đọng lại ở mỗi người là những gì chân thành nhất. Nhiều điều ta tưởng chừng vụn vặt lại có ý nghĩa quan trọng đối với người khác biết dường nào...

Trong mỗi dịp có điều kiện bày tỏ tình cảm với nhau, đừng quên viết gì đó về người bạn của

mình bằng những lời chân thật và thân thương nhất. Chắc rằng nó thật sự có ý nghĩa, và rất có thể nó sẽ còn ở mãi bên người bạn của ta suốt cuộc đời.

Người phụ nữ hào hứng mua thật nhiều trứng, bơ và trái cây từ cửa hàng rau quả nổi tiếng trong thị trấn. Tuy ở cửa hàng này giá có đắt hơn, nhưng hôm nay cô không ngại vì cô sắp sửa tiếp một vị khách quý. Phải đi mua sớm để có thể chuẩn bị các món ăn thật cẩn thận.

Các món ăn đều ngon, nhờ có nguyên liệu tốt và một người phụ nữ khéo tay. Nhưng đến giờ hẹn mà vị khách vẫn không tới. Gọi điện thoại thì không ai nghe. Một tiếng, hai tiếng, cô chờ đến tối khuya mà không có một tín hiệu gì từ người khách.

Ngày hôm sau, người khách mới gọi điện cho cô. Không để cho anh ta kịp nói hết câu, cô mắng xối xả và lên án sự vô trách nhiệm. Người khách lặng lẽ nghe. Và khi cô nói xong, anh ta nói giọng buồn bã:

- Tôi rất xin lỗi nếu tôi gây ra một điều gì bất tiện hoặc làm cô phiền lòng, nhưng hôm qua tôi rất không may. Tôi phải đi lo thủ tục tang lễ cho mẹ tôi. Mẹ tôi mới mất.

Người phụ nữ không nói được lời nào, vì một lời chia buồn cũng trở nên không hợp lý vào khoảnh khắc ấy. Và từ ấy cô không bao giờ lên án ai trước khi hiểu được tất cả.

Túi sỏi

Không biết đây là lần thứ mấy trăm hay mấy nghìn nhưng tôi lại giận chị tôi. Lý do cũng tương tự như mọi lần. Mặc dù trong tập vở của mỗi đứa có một tờ giấy dùng để thấm mực cho chữ khỏi nhòe khi tập viết nhưng tôi cứ thích mượn tờ giấy thấm của chị tôi. Tại sao vậy? Tại tôi thích tờ giấy thấm của mình lúc nào cũng trắng tinh. Tôi là em, vậy chị ấy phải nhường tôi chứ! Cha mẹ tôi vẫn dạy thế kia mà.

Thế mà lần này... Chị ấy lại dùng giấy thấm của tôi. Trong khi ngồi viết chính tả, do sơ xuất chị tôi gạt đổ bình mực. Vết mực đen sì từ từ bò theo mặt bàn dốc tiến về phía cuốn tập trắng tinh đang mở rộng. Thoáng cái, vết mực đã nuốt chửng tờ giấy thấm của chị tôi. Nếu chị không nhanh tay lấy tờ giấy thấm của tôi chặn dòng mực đang bò xuống mép bàn, chiếc váy của tôi có lẽ đã đi đời nhà ma. Biết vậy nhưng tôi vẫn giận chị tôi lắm, giận suốt đời và sẽ không bao giờ tha thứ. Tôi không thèm nói chuyện với chị ấy. Vì giận, tôi sẽ không thể ăn uống gì được. Tôi tưởng tượng một ngày kia tôi sẽ phát bệnh, gầy rộc nằm trên giường thoi thóp. Chị tôi chắc sẽ hối hận lắm. Chị ấy sẽ khóc nức nở như mưa!

Bữa cơm trưa, thấy tôi lẳng lặng ôm chén ra thêm ngồi ăn, cha tôi không nói gì cả. Đến tối, sau khi đã hỏi chị tôi cho rõ ngọn ngành, cha tôi kêu tôi lại. Ông nhẹ nhàng giảng giải cho tôi chuyện không may xảy ra, chị tôi đành phải làm vậy chứ không cố tình. Nhưng đầu cha tôi có nói gì đi chăng nữa, tôi vẫn cứ ầm ục và điều này lộ trên nét mặt tôi. “Cha bắt con làm gì cũng được nhưng con không đời nào chịu tha thứ cho chị ấy,” tôi đố lì. Cha tôi thở dài. “Thôi được, rồi con sẽ hiểu,” cha tôi nói. Ông đổi giọng nghiêm khắc buộc tôi đi theo ông ra vườn. Cha bảo tôi nhặt lấy một túi đầy những viên sỏi trắng. “Từ giờ phút này trở đi, lúc nào con cũng phải mang túi sỏi này bên người,” ông ra lệnh. “Chuyện nhỏ,” tôi thầm nghĩ.

Nhưng chuyện quả không nhỏ tí nào. Trong những ngày sau đó, túi sỏi trở thành ngọn núi khổng lồ đè lên người tôi. Bạn cứ thử cuộc bộ từ nhà tới trường và ngược lại với một đồng sỏi trên vai mà xem. Và còn bao điều bất tiện khác. Giả như tôi muốn leo cây, nhưng không lẽ bám cành bằng một tay và tay kia cầm túi sỏi? Tôi nghĩ ra một cách buộc túi sỏi bên hông. Thế nhưng hề đi nhanh một chút, túi sỏi đập vào hông đau điếng. Khi đi ngủ, hề trở mình tôi lại ê ẩm cả người vì lăn lên đá sỏi lổn nhổn...

Sau hai ngày vật lộn với túi sỏi, tôi chịu hết thấu và đi kiếm cha tôi xin được “giải thoát”. Được ông đồng ý, tôi mừng rỡ vì thoát được cái túi sỏi nặng nề. Lòng tôi thanh thản, nhẹ nhõm. Chuyện với tờ giấy thấm kia cũng biến mất khỏi đầu tôi. “Con thấy đấy, ở đời, nếu có thể tha thứ được hãy ráng tha thứ. Nếu không cuộc đời con lúc nào cũng như bị đá đeo nặng trĩu,” cha tôi mỉm cười.

Anh trai

Nhân dịp lễ Giáng sinh, Paul được anh trai tặng một món quà tuyệt vời - một chiếc ô tô. Một ngày trước lễ Giáng sinh, Paul vừa ra khỏi văn phòng thì thấy một cậu bé đang đi vòng quanh chiếc xe với vẻ mặt rất ngưỡng mộ. “Đây là xe của anh à?” Cậu bé hỏi. Paul gật đầu: “Anh trai tớ tặng nhân dịp Giáng sinh đấy!”. Cậu bé lấy làm kinh ngạc: “Thế có nghĩa là anh trai anh cho chiếc xe này và anh không phải trả một đồng nào? Ôi, giá mà em...”, cậu bé ngập ngừng, “... giá mà em được là người anh như vậy”. Paul nhìn cậu bé một cách đầy ngạc nhiên, và trong phút bốc đồng, anh nói: “Cậu có muốn đi chơi một chuyến trên chiếc xe của anh không?”. “Ồ vâng, em rất sẵn sàng”.

Sau một lúc đi lòng vòng, cậu bé quay sang với đôi mắt ngời sáng: “Anh ơi, anh có thể lái xe tới thẳng nhà em được không?”. Paul mỉm cười. Anh nghĩ cậu bé muốn cho những người hàng xóm thấy cậu về nhà trên một chiếc xe ô tô sang trọng. Nhưng một lần nữa Paul lại nhầm. “Anh đỗ lại ở chỗ hai bậc thang này nhé” - cậu bé đề nghị. Cậu chạy lên các bậc cầu thang. Một lúc sau Paul nghe thấy tiếng cậu quay trở lại, nhưng không vội vã như lúc trước. Cậu bé bế theo một đứa em tàn tật, đặt em ngồi xuống trên những bậc cầu thang, quàng tay âu yếm qua vai chú bé và chỉ vào chiếc xe: “Đấy, nó đấy, giống như những gì anh đã nói với em lúc trước. Anh trai anh ấy tặng nhân dịp Giáng sinh và anh ấy không phải trả một đồng nào. Một ngày nào đó anh cũng sẽ tặng em một chiếc xe như thế này, và em sẽ thấy được mọi thứ trong dịp Giáng sinh thật tuyệt vời như những gì anh vẫn kể với em”.

Paul bước ra khỏi xe và bế cậu bé tàn tật lên xe. Người anh với đôi mắt ngời sáng cũng leo lên xe và cả ba bắt đầu một chuyến đi chơi Giáng sinh thật đáng nhớ.

Noel năm đó Paul mới thật sự hiểu: “Khi đem hạnh phúc đến cho người khác, ta sẽ là người hạnh phúc hơn cả”.

Cách nhìn mới về cuộc sống

Khi tôi bắt đầu tập đạp xe đạp cách đây vài năm, tôi không bao giờ nghĩ rằng chuyện tôi luyện tập đạp xe sẽ trở thành một điều gì lớn hơn là một vài cuộc xe lòng vòng. Nhưng khi tôi khỏe lên, bạn bè tôi khuyến khích tôi nâng cao mức tập luyện và thử sức với vài cuộc đường dài. Cuộc thử sức đầu tiên là đoạn đường 150 dặm (hơn 200km), MS-150, một cuộc đua xe hàng năm quyên góp tiền cho việc nghiên cứu chống lại bệnh xơ cứng.

Khi tôi mới đăng ký dự thi, ý tưởng này dường như rất tuyệt vời - ủng hộ quyên góp cho một việc từ thiện khi chạy xe đường dài - và tôi rất háng hái luyện tập. Nhưng khi cuộc đua đến, sự thiếu tự tin đã chiến thắng trong tôi. Tôi vẫn muốn quyên góp cho việc từ thiện, nhưng tôi không còn muốn chạy một đoạn đường dài như vậy trong suốt hai ngày liền.

Cuộc đua bắt đầu vào sáng ngày Chủ Nhật tại vùng quê Georgia yên bình, và trong vài giờ đầu tiên tôi cảm thấy thật tuyệt vời. Đây chính là điều mà tôi tưởng tượng, và tinh thần của tôi rất mạnh mẽ. Nhưng vào cuối ngày, tôi cảm thấy quá kiệt sức, nóng nẩy.

Nếu ai đó tin rằng thể xác được nối với linh hồn, tôi đây sẽ là một ví dụ cụ thể. Mỗi điều than thở mà não đưa ra dường như đi thẳng tới hai chân tôi. “Mình không thể chịu nổi nữa,” thì chân bắt đầu một cơn chuột rút, và theo sau “những người khác đều giỏi hơn mình” là cảm giác hụt hơi, thiếu dưỡng khí. Tôi muốn bỏ cuộc.

Lên đến đỉnh đồi, cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp nơi chân trời xa đã giúp tôi đi tiếp được vài phút nữa. Khi đó tôi bỗng chú ý một vận động viên trước tôi một khoảng xa, đang đạp xe rất chậm trong bóng chiều đỏ rực. Tôi cảm thấy người này có điều gì đó khác lạ, nhưng tôi không rõ là điều gì. Vì thế tôi cố chạy đuổi theo. Cô ta đang chạy, đạp chậm nhưng đều đều vững vàng, với khuôn mặt mỉm cười nhẹ nhàng và cương quyết – và rồi tôi nhận thấy rằng cô ấy chỉ có một chân.

Sự tập trung của tôi thay đổi ngay lập tức. Cả ngày tôi không tin tưởng vào thể xác của chính mình. Nhưng bây giờ tôi đã biết - không phải là thể xác mà chính là ý chí sẽ giúp tôi đạt được đích đến của mình.

Cả ngày hôm sau trời mưa. Tôi không trông thấy người nữ vận động viên một chân ấy nữa, nhưng tôi tiếp tục chạy mà không than thở, vì tôi biết rằng cô ấy đang cùng với tôi ở đâu đó trên đoạn đường. Và vào cuối ngày, vẫn cảm thấy mạnh mẽ, tôi đã hoàn tất được một trăm năm mươi dặm của mình.

Quà tặng của anh lính thủy

Kính gửi: Đô đốc David L. McDonald - Lực lượng Hải quân

“Thưa ngài Đô đốc,

Tôi biết lá thư này đến tay ngài chậm mất một năm, nhưng dù sao, điều quan trọng nhất là ngài nhận được nó. Vì có đến mười hai người yêu cầu tôi viết lá thư này gửi ngài.

Tết năm ngoái, tôi và bạn gái đến Mỹ du lịch. Trong suốt năm ngày khốn khổ, mọi thứ đều rối tinh lên. Chúng tôi không có lấy một phút được thở phào. Ngay đúng đêm giao thừa, chúng tôi còn bị mất cắp tiền nên phải vào dùng bữa ở một nhà hàng bình dân cũ kỹ. Chẳng có một chút không khí năm mới nào cả trong tiệm ăn lẫn trong tim chúng tôi!

Đêm hôm đó trời mưa và lạnh. Trong tiệm ăn chỉ có năm bàn có người, tóm lại là rất tẻ nhạt. Có hai cặp vợ chồng người Đức ngồi hai bàn. Một gia đình người Pháp ngồi một bàn. Một người lính thủy đang ngồi một mình. Trong góc có một ông cụ đang chơi piano một bản nhạc chậm chạp. Tôi nhìn quanh và để ý ai cũng cặm cụi ăn, im như đá. Người duy nhất có vẻ vui là anh lính thủy. Vừa ăn, anh ta vừa viết một lá thư, rồi lại mỉm cười nữa.

Bạn tôi gọi một món Pháp, nhưng do không biết tiếng Pháp nên khi họ mang ra, đó là một món chúng tôi không sao nuốt nổi. Tôi bức quá nên hơi to tiếng, và bạn tôi tấm tức khóc! Thật kinh khủng! Còn ở bàn của gia đình người Pháp, ông bố vừa hét cho cậu con trai một cái làm nó khóc ré lên. Còn cô gái người Đức thì mắng mỏ chồng cô ta suốt buổi.

Một bà cụ cầm giỏ hoa bước vào. Bà ta đi đôi giày ướt bết lại và mang giỏ hoa đến từng bàn mời mua. Chẳng ai gật đầu. Một mồi ngồi xuống một chiếc bàn, bà quay ra gọi người phục vụ: “Xin cho một bát súp rau!”, rồi quay sang người chơi đàn piano, bà thở dài: “Joseph, anh có tưởng tượng được không này, một bát súp rau để đón giao thừa? Cả chiều nay tôi không bán được bông hoa nào!”. Ông cụ chơi đàn ngừng tay chỉ vào chiếc đĩa đựng tiền “boa” vẫn đang trống không. Lúc đó, anh lính thủy trẻ đã ăn xong và đứng dậy. Vừa khoác áo, anh vừa bước lại gần giỏ hoa:

- Chúc mừng năm mới! - Anh mỉm cười rồi cầm hai bông hồng. - Bao nhiêu tiền ạ ?

- Hai đôla thưa ông!

Ép phẳng một bông hoa để kẹp vào lá thư vừa viết, anh lính thủy đưa bà cụ một tờ hai mươi đôla.

- Tôi không có tiền trả lại, thưa ông - Bà cụ nói. - Để tôi đi đổi.

- Không, thưa bà. - Anh đáp và cúi xuống hôn lên gò má nhăn nheo. - Đó là món quà năm mới.

Rồi anh cầm bông hoa kia đi về phía chúng tôi và lịch sự nói:

- Thưa anh, có thể cho phép tôi tặng bông hoa này cho người bạn xinh đẹp của anh được không?

Anh đặt bông hoa vào tay bạn tôi, quay ra chúc tất cả mọi người một năm mới tốt lành rồi đi khỏi tiệm ăn.

Tất cả mọi người ngừng ăn. Ai cũng nhìn theo anh lính thủy. Ai cũng im lặng. Chỉ vài giây

sau, không khí năm mới tràn ngập tiệm ăn, nổ bùng như pháo hoa.

Bà cụ chạy đi đổi tờ hai mươi đôla ra hai tờ mười đôla rồi đặt một tờ vào đĩa của ông Joseph:

- Joseph, quà năm mới của tôi, anh cũng phải nhận một nửa, quà của tôi cho anh đấy!

Ông cụ mỉm cười và bắt đầu chơi bài “Happy New Year”. Không khí trở nên nhộn nhịp. Thậm chí gia đình người Pháp còn gọi rượu vang mời mọi người.

Chỉ khoảng một tiếng đồng hồ trước, chúng tôi còn là một trong số những người đang bị hành hạ trong một tiệm ăn tồi tàn, thì cuối cùng, đó lại là đêm giao thừa tuyệt nhất chúng tôi từng có.

Thưa Đô đốc, trên đây là tất cả những gì tôi muốn kể cho ngài nghe. Là người đứng đầu lực lượng hải quân, tôi nghĩ hẳn ngài muốn nghe về món quà đặc biệt mà người lính thủy đó đã mang tới cho chúng tôi. Anh ta mang tâm hồn của tình yêu, tâm hồn của năm mới và đã tặng nó cho chúng tôi vào đêm giao thừa năm ngoái ấy.

Xin cảm ơn ngài đã đọc, và chúc mừng năm mới.”

Điều học được từ cuộc sống

Tôi đã học được từ cuộc sống: tôi không thể bắt người khác yêu mến mình, tất cả những điều tôi có thể làm là cố gắng trở thành một người đáng được yêu mến...

Tôi đã học được từ cuộc sống: tôi có thể đứng khi giận dữ ai đó nhưng không thể chấp nhận bất cứ lý do nào cho việc tôi biến thành một kẻ tàn nhẫn với người khác...

Tôi đã học được từ cuộc sống: cho dù bạn bè tôi tốt như thế nào cũng sẽ có lúc họ làm tôi bị tổn thương và tôi phải biết tha thứ cho điều đó...

Tôi đã học được từ cuộc sống: trước khi muốn tha thứ cho người khác, tôi phải tập tha thứ cho chính bản thân mình...

Tôi đã học được từ cuộc sống: khi một người không yêu mến tôi như tôi mong muốn, không có nghĩa là họ không yêu mến tôi hết lòng...

Tôi đã học được từ cuộc sống: mình phải mất nhiều năm để tạo lòng tin nơi người khác nhưng lại có thể đánh mất nó chỉ trong một giây...

Tôi đã học được từ cuộc sống: tôi phải luôn cẩn trọng vì những lỗi lầm tôi gây ra trong một khoảnh khắc, có thể làm tôi hối hận cả một đời...

Ai thật sự đã làm đời bạn khác đi? Hãy thử trả lời đôi điều dưới đây:

- Hãy kể tên năm người giàu nhất trên thế giới. Hãy kể tên vài người đoạt vương miện hoa hậu hoàn vũ mấy năm gần đây nhất. Hãy kể tên mười người đã đoạt giải Nobel hoặc giải Pulitzer. Hãy kể tên sáu nghệ sĩ mới đây giành giải thưởng do Viện hàn lâm Khoa học nghệ thuật điện ảnh trao tặng.

Bạn có thể trả lời dễ dàng không? Chắc là không? Vấn đề là không ai trong chúng ta nhớ đến những ngôi sao của ngày hôm qua cả, dù những thành tích của họ không phải là thành tích hạng hai. Họ là những siêu sao trong lĩnh vực của họ. Thế mà khi những tràng pháo tay chấm dứt, khi những giải thưởng mờ nhạt đi, những thành tích cũng bị quên lãng thì những lời chúc mừng nồng nhiệt cùng những tước hiệu cũng sẽ bị vùi chôn theo các chủ nhân của nó.

Và đây là những câu hỏi khác, hãy xem thử bạn sẽ trả lời như thế nào:

- Hãy kể tên vài thầy cô đã giúp đỡ bạn trong quá trình học tập. Hãy kể tên ba người đã từng giúp bạn trong những lúc khó khăn. Hãy kể tên vài người đã dạy cho bạn những bài học đáng giá. Hãy nghĩ đến những người đã làm cho bạn thấy cuộc sống giá trị và ý nghĩa. Hãy nghĩ đến năm người mà bạn thích dành thời gian sống bên họ. Hãy nêu tên sáu người hùng mà những câu chuyện về họ làm bạn ngưỡng mộ.

Đễ hơn phải không? Và bài học chính là: những người đã làm cuộc đời bạn khác đi không phải là những người danh tiếng nhất, nhiều tiền nhất, hay nhiều giải thưởng nhất. Họ chính là những người đã từng bận lòng với bạn.

Cuộc xe đêm

Tôi là một tài xế taxi. Không nhiều tài xế nhận làm việc ca đêm, nhưng riêng tôi, vì cuộc hôn nhân tan vỡ quá sớm nên tôi đồng ý. Và trong cái đêm trừ tịch ấy, tôi đã đón một hành khách đặc biệt.

Tôi nhận được cuộc gọi lúc 2h sáng. Tôi dừng xe, chung quanh trời tối đen như mực, trừ ánh đèn hắt ra từ một cửa sổ nhỏ của căn nhà. Thường tôi chỉ bấm còi một hai lần, đợi một chút, nếu khách chưa ra thì lái xe đi. Nhưng lần này, không hiểu sao tôi lại ra khỏi xe, bước lên thềm nhà. “Không khéo người ta cần mình giúp,” - tôi nghĩ vậy và gõ cửa.

- Xin chờ một phút, - một giọng nói run rẩy cất lên. Sau một lát im lặng, cửa mở. Một bà cụ nhỏ bé đứng trước mặt tôi, mặc một chiếc áo bà ba và chiếc quần lĩnh đen. Một túi xách nhỏ để dưới chân.

Bên trong căn nhà nhỏ của cụ, có một cặp vợ chồng hình như là con của cụ đang nằm ngủ say dưới đất ngay tại phòng khách và hai đứa con của họ, tức cháu của bà cụ đang yên giấc trên chiếc đi văng độc nhất của gia đình. Tôi đoán đây là một gia đình lao động và ngôi nhà dường như chỉ có hai phòng, phòng khách và bếp.

- Cậu mang đồ ra xe giúp tôi được không? - bà cụ vừa nói vừa khóa cửa gỗ, cẩn thận luôn chìa khóa qua khe dưới cánh cửa.

Khi chúng tôi vào xe, bà cụ đưa cho tôi địa chỉ cần đến và hỏi: “Cậu có thể đi xuyên qua chợ cũ được không?”.

- Nhưng đó không phải là đường ngắn nhất, thưa cụ!

- Tôi không vội mà! - Ngừng một chút, cụ nói tiếp: “Tôi đang đến trung tâm dưỡng lão. Bác sĩ nói tôi bị bệnh ngặt nghèo không sống được bao lâu nữa. Các con của tôi không biết và tôi cũng không muốn chúng phải hao tiền tốn của vì tôi.

Tôi tắt đồng hồ đo và hỏi: “Đầu tiên cụ muốn cháu đưa đi đâu?”.

Ba tiếng đồng hồ chúng tôi đi rảo quanh thành phố. Bà cụ chỉ cho tôi từng nơi bà đã gánh hàng rau đi qua thời trẻ. Thỉnh thoảng bà kêu tôi đi chậm qua một góc phố nào đó, dừng lại trong bóng tối và im lặng.

Khi những ánh mặt trời đầu tiên xuất hiện phía chân trời, bà cụ đột nhiên nói: “Tôi mệt rồi, cậu cho tôi đến trung tâm dưỡng lão đi!”.

Hai tháng sau, trong một lần chở khách đi ngang qua trung tâm dưỡng lão ấy, tôi bất ngờ khi thấy người ta làm đám tang cho bà cụ. Tôi bước vào thắp một nén nhang cho bà. Bất chợt tôi nhớ lại cuộc xe đêm ấy, cuộc xe mà tôi đã không lấy một đồng nào của bà cụ vì biết chắc bà không thể trả nổi. Tôi bỗng cảm thấy vui khi nhận ra rằng trái tim cô đơn của tôi vẫn còn rất nhiều yêu thương và vì thế mọi cánh cửa vẫn chưa hề khép lại.

Những đứa trẻ học từ cuộc sống

Những đứa trẻ sống giữa những người phê phán thì học thói hay lên án.

- Những đứa trẻ sống trong bầu không khí thù địch thì hay đánh nhau.

- Những đứa trẻ sống trong sự hãi hùng thì học được thói sợ sệt.

- Những đứa trẻ sống trong cảnh đau xót thì học được sự đồng cảm.

- Những đứa trẻ sống trong không khí đổ kỵ thì học được thế nào là tham vọng.

- Những đứa trẻ sống trong bầu không khí khoan dung thì học được sự nhẫn nại.

- Những đứa trẻ sống giữa những nguồn động viên thì học được lòng tin.

- Những đứa trẻ sống giữa những lời khen tặng đúng lúc thì học được cách đánh giá cao những gì bao quanh chúng.

- Những đứa trẻ sống trong niềm tự hào thì học cách phấn đấu.

- Những đứa trẻ sống trong sự trung thực và sự công minh thì học được chân lý và lẽ công bằng.

- Những đứa trẻ sống trong hạnh phúc thì học được rằng thế giới này là một nơi tốt đẹp để sống.

Đứa bé của hoà bình

Những người da đỏ miền Đông Bắc Hoa Kỳ thường truyền tụng một câu chuyện xa xưa, được kể lại ở ngôi thứ nhất theo thói quen của họ:

“Khi ấy tôi còn là một thanh niên, thường có nhiệm vụ đi thám thính cho bộ lạc của mình. Hôm ấy là một ngày cuối mùa đông, tuyết phủ đầy, gió buốt lạnh khủng khiếp mà lương thực hầu như đã cạn sạch, mọi người đều đói lả. Chúng tôi lại còn phải đi truy lùng những kẻ thù của bộ lạc, và bản thân tôi hết sức hãnh diện được phái đi thi hành nhiệm vụ khó khăn ấy.

Sau ba ngày ba đêm ròng rã, tôi phát hiện một túp lều của kẻ thù. Tôi bò từng bước đến gần và khoét một lỗ nhỏ gần bằng bàn tay trên vách lều. Nhìn vào trong, tôi thấy một đôi vợ chồng trẻ đang ngồi sưởi ấm bên bếp lửa và một thằng bé chưa đầy 2 tuổi đang chơi cạnh đó. Với bước đi chập chững, nó đứng dậy cầm chiếc thìa gỗ thọc vào nồi xúp, rồi nó bắt chước người lớn khuấy đi khuấy lại nhiều lần... Bất thần đứa bé lại quay sang nhìn đúng vào cái lỗ mà tôi đã khoét để ngó vào trong lều. Tôi hết hoảng sợ bị phát giác. Rất mong đúng vào lúc bố mẹ của nó đang mải mê bên bếp lửa, đứa bé lại thọc cái thìa gỗ vào nồi múc lấy một ít xúp và đưa thẳng vào miệng tôi. Cứ thế, nó xúc cho tôi ăn liên tiếp nhiều lần mà bố mẹ nó vẫn không hề hay biết...

Cuối cùng thì tôi quyết định phải rút lui và tìm đường trở về bộ lạc của mình. Nhiệm vụ đã hoàn tất, tôi đã tìm được vị trí đóng trại của kẻ thù để anh em của tôi có thể bất ngờ đến đánh úp giữa đêm tối và tiêu diệt họ y như họ đã từng làm như thế đối với bộ lạc chúng tôi cách đây vài năm.

Tôi cảm cố chạy trên tuyết cho tới khi đuối sức thì dừng lại, ngồi nghỉ trên một mỏm đá giữa rừng vắng và bắt đầu suy nghĩ về những gì vừa diễn ra. Hình ảnh và cử chỉ của thằng bé không buông tha tôi lấy một giây. Nó là ai? Tại sao nó lại can đảm múc xúp cho kẻ thù của bố mẹ, của cả bộ tộc nó? Sức mạnh thiêng liêng nào đã thúc đẩy nó làm như thế?

Cứ thế tôi suy nghĩ miên man về thằng bé, nó phải được sống sót trong trận càn quét sắp tới của bộ lạc chúng tôi. Tôi chợt nảy ra ý phải quay trở lại tức khắc, bí mật giết chết bố mẹ thằng bé rồi bắt cóc nó đem về nuôi dạy theo phong tục của bộ lạc. Thế nhưng thật tôi không thể làm như thế vì thằng bé còn quá nhỏ, nó cần được chính bố mẹ nó nuôi nấng.

Nghĩ như vậy tôi quay trở lại túp lều, đi thẳng vào cửa trước. Bị bất ngờ, đôi vợ chồng trẻ kinh hoảng, nhưng tôi ra dấu trấn an họ ngay. Nhận thấy tôi không có ý gì đe dọa, họ đã vui vẻ mời tôi vào ngồi bên bếp lửa hồng. Người chồng chuẩn bị một tẩu thuốc, người vợ bưng nồi xúp ra để mời khách, còn thằng bé thì mừng rỡ như nhận ra khuôn mặt quen thuộc của tôi. Và thế là nó lại lấy chiếc thìa gỗ xúc một ít xúp, còn phùng miệng thổi phù phù cho bớt nóng rồi mới đưa vào tận miệng tôi.

Tôi chậm rãi tiết lộ tông tích của mình và bảo họ: “Trước tiên vì sự hồn nhiên vô tư của thằng bé, kể đó vì lòng hiếu khách của anh chị, tôi sẽ không làm hại gì đến gia đình bé nhỏ này. Anh chị hãy mau lánh nạn đi chỗ khác. Không sớm thì muộn bộ lạc chúng tôi cũng sẽ phát hiện nơi này, họ sẽ đến và chiến tranh hận thù sẽ xảy ra”.

Hình ảnh cuối cùng mà tôi còn giữ mãi chính là hình ảnh thằng bé được mẹ dịu trên lưng, tay vẫn múa máy chiếc thìa gỗ và mỉm cười với tôi.

Mùi tử khí trong tôi đã được thay thế bằng mùi xúp nóng thơm phức mà thằng bé đã đưa tận miệng tôi hôm nào. Tôi đã từ bỏ thói hung hăng hiếu chiến, lòng hận thù dai dẳng trong tôi cũng đã tắt ngấm. Càng có tuổi, tôi càng tin rằng tất cả chúng ta cần phải có một “đứa bé hòa bình” như thế, mãi mãi ở giữa chúng ta!

"Hãy mỉm cười với cuộc đời, cuộc đời sẽ mỉm cười lại"

Soeur Emmanuelle

Hất nó xuống và bước lên trên

Một câu chuyện ngụ ngôn kể rằng: Có một người nông dân nọ có một con lừa già. Một hôm, con lừa bị rơi xuống cái giếng khô cạn và đau đớn kêu la thảm thiết. Sau khi bình tĩnh đánh giá tình hình, vì thương cho con lừa, người nông dân đã quyết định nên nhanh chóng giúp nó kết thúc sự đau đớn. Anh gọi thêm mấy người hàng xóm để cùng lấp đất chôn con lừa tội nghiệp. Lúc đầu, con lừa thêm phần kinh hoàng vì những gì người ta đang làm đối với nó. Nhưng khi từng tảng đất được hất xuống giếng liên tiếp theo nhau ập trên vai nó, một ý nghĩ chợt lóe lên: cứ mỗi lần một tảng đất rơi đè lên vai, nó lại lắc mình cho đất rơi xuống và ngoi lên trên ! Và nó đã làm như vậy, từng chút từng chút một, với một lời thầm tự nhủ và tự cổ vũ: “Nào mình hãy hất nó xuống và bước lên trên, hất nó xuống và bước lên trên...”. Mặc cho sự đau đớn ê ẩm phải chịu sau mỗi tảng đất ập xuống, mặc cho sự bị dìm cùng cực của tình huống đang gánh chịu, con lừa tiếp tục chiến đấu chống lại sự hoang mang, hoảng sợ, tiếp tục theo đúng phương châm “hất nó xuống và bước lên trên”. Và không bao lâu sau, cuối cùng dù bị bầm dập và kiệt sức, con lừa già đã vui mừng đắc thắng bước lên khỏi miệng giếng. Những gì như sẽ đè bẹp và chôn sống nó, trên thực tế đã cứu sống nó. Tất cả đều nhờ vào cái cách mà con lừa đã can đảm đối diện với nghịch cảnh của mình. Cuộc sống là như vậy đó. Nếu ta đối mặt với các vấn đề của mình một cách tích cực và quả cảm, khước từ sự hoảng loạn, sự cay đắng và sự tự thương hại, thì những nghịch cảnh tưởng chừng có thể chôn vùi chúng ta, lại sẽ tiềm ẩn trong chính nó những phần thưởng không ngờ tới. Hất nó xuống và bước lên trên, hãy can đảm bước từng chút một ra khỏi cái giếng mà chúng ta đang gặp phải.

Bài học từ hươu cao cổ

Khi sinh con, hươu mẹ không nằm mà lại đứng; và như vậy hươu con chào đời bằng một cú rơi hơn 3m xuống đất và nằm ngay đơ. Rồi hươu mẹ làm một việc kỳ lạ: đá hươu con cho đến khi nào chú ta chịu đứng dậy mới thôi. Khi hươu con mới chân và nằm, hươu mẹ lại thúc chú đứng lên. Đến lúc hươu con đã thực sự đứng được, hươu mẹ lại đẩy chú ngã xuống để chú phải nỗ lực tự mình đứng dậy lần nữa.

Điều này nghe có vẻ lạ với chúng ta, nhưng lại thực sự cần thiết cho hươu con bởi vì hươu con cần phải tự đứng được để có thể tồn tại với bầy đàn, nếu không hươu con sẽ trở trọi với cuộc đời và trở thành miếng mồi ngon cho thú dữ.

Chúng ta cũng thế, thật dễ nản chí khi mọi việc đều trở nên tồi tệ. Nhưng cho dù đang phải đối mặt với nhiều gian khổ thì ta vẫn phải giữ vững niềm tin. Hãy ghi nhớ rằng mỗi khi ta phải đối mặt với nghịch cảnh, trong ta luôn có một sức mạnh tiềm ẩn.

Đừng bao giờ để thất bại quật ngã mà hãy để nó trở thành thầy dạy của chúng ta. Đây chính là bí quyết để thành công. Người ta không thua khi bị đánh bại mà chỉ thua khi đầu hàng. Thomas Edison đã nói: “Tôi không bao giờ nản chí vì đối với tôi mỗi một nỗ lực không thành công là một bước tiến bộ”.

2. Hiền giả Minh Triết: người thực hành phương pháp Thiền Minh Triết, hay còn gọi là phương pháp Duy Tuệ, một phương pháp thực hành giúp người thực hành ổn định đầu óc, phát triển được những phẩm chất tốt đẹp trên nền tình yêu thương

3. Phật Tâm Danh là tên mà tác giả Duy Tuệ đặt cho những người theo học và thực hành phương pháp của ông. Sử dụng Phật Tâm Danh là một của kỹ thuật phương pháp Duy Tuệ để kích hoạt tính linh, tình thương, kích hoạt những khả năng kỳ diệu của con người.

4. Vườn Hoa Mơ Ước: chương trình được tác giả xây dựng riêng cho các cháu từ 5 - 15 tuổi với mục đích hướng dẫn các cháu học tập và rèn luyện các phẩm chất tốt đẹp ngay khi còn nhỏ

1. Tính biết: Khả năng biết của đầu óc khi đầu óc ở trong trạng thái trong suốt, không có sự hiện diện của ý nghĩ Nhiệt độ phòng là nhiệt độ đo được trong phòng, không phải nhiệt độ máy điều hòa. Trích bài thơ “Bắp ngô”, tác giả Cao Xuân Thái. Theo bài hát “Thật bất ngờ” của ca sĩ Trúc Nhân, sáng tác MewAmazing. Sao Michelin: là tiêu chuẩn khắt khe nhất thế giới hiện nay để đánh giá tài năng của người đầu bếp. Có thể tìm hiểu thêm ở đây: <http://soi.today/?p=193229>. Nụ vị giác chứa cả ngàn tế bào vị giác, giúp con người nhận diện hương vị của món ăn. Trung bình khi trẻ chào đời sở hữu 10.000 nụ vị giác, đến khi trưởng thành chỉ còn 8.000 nụ vị giác và càng về già càng mất dần đi, trung bình khoảng 4.000-5.000 nụ vị giác. Đó cũng là lý do vì sao càng về già chúng ta ăn càng ít ngon miệng. Trích từ tích “Người con gái Nam Xương”, tác giả Nguyễn Dữ. Cải biên từ câu thơ “Lòng ta thành con rối. Cho cuộc đời giắt dây!” trong bài thơ “Người đi tìm hình của nước” (Chế Lan Viên). Trong bộ Tây du ký, lửa tam muội chân hỏa được luyện từ lửa trong lò bát quái luyện đan của Thái Thượng lão quân, nước thường không dập tắt được. Còn theo Phật giáo, lửa tam muội là hiện tượng sinh nhiệt trong cơ thể, nhiệt độ có thể lên đến cực cao. Trống từ điển tiếng Việt giàu và đẹp của chúng ta, “ốm” có nghĩa là “gầy” và “ốm” cũng có nghĩa là bệnh. Trần Huyền Trang là tên khai sinh của pháp danh Đường Tam Tạng. Trích 'Truyện cổ tích về loài người', Xuân Quỳnh. Trích 'Truyện cổ tích về loài người', Xuân Quỳnh. PK là những trận đánh để nâng cấp khả năng chiến đấu của quân đội trong trò game online.

1. Graffiti (danh từ số ít là graffito, có nguồn gốc từ tiếng Italia): là những bức tranh được vẽ trên bề mặt nơi công cộng như tường hay cầu mà không cần (hoặc không được) sự cho phép. Graffiti đã tồn tại trong suốt thời kỳ văn minh cổ đại như ở Hy Lạp cổ đại và Đế chế La Mã.

1. Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni (6/3/1475-18/2/1564): sinh tại một khu làng nhỏ của vùng Caprese, gần kề thủ phủ Arezzo, Roma, thường được biết đến dưới tên gọi Michelangelo, là cha đẻ của những tác phẩm có sức lôi cuốn cao nhất trong lịch sử mỹ thuật; và cùng với Leonardo da Vinci, ông đã tạo ra giá trị rực rỡ cho thời kỳ Phục Hưng đỉnh cao. Ông là một nhà điêu khắc, kiến trúc sư, họa sĩ và thi sĩ, đã tạo ra ảnh hưởng mãnh liệt đến nền tảng mỹ thuật phương Tây sau này.

2. Pietà: là một danh từ chung chỉ hình tượng Đức Mẹ Maria đỡ thi thể của chúa Jesus sau khi bị đóng đinh trên Thập giá.

1. Walt Whitman (31/5/1819 - 26/3/1892): nhà thơ, nhà báo, nhà nhân văn, nhà cải cách thơ Mỹ, tác giả của tập thơ Lá cỏ nổi tiếng thế giới.

1. Thomas Jefferson (1743 - 1826): là Tổng thống thứ 3 của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1801 - 1809.

1. Yogi Berra: là một vận động viên bóng chày người Mỹ. Anh nổi tiếng vì sử dụng biệt ngữ “Berraisms” trong các trận đấu như một cách để đánh lạc hướng đối phương và truyền cảm hứng cho đồng đội.

2. William Cuthbert Faulkner (1897 - 1962): là tiểu thuyết gia người Mỹ. Ông đạt giải Nobel Văn học năm 1954 và hai giải Pulitzer năm 1955 và 1963,

ông là một trong những nhà văn nổi tiếng nhất thế kỷ XX. 1. Nguyên tắc S.W. chữ viết tắt của cụm "Who cares, so what" (Có người có, có người không. Vậy thì sao chứ?) (1) Bảo châu, cũng gọi là Phật tánh. Boulangerie: tiệm bánh, bistro: quán rượu, magasin: hiệu tạp hóa (BT). Tứ đồ trường: bốn thói xấu theo quan niệm truyền thống gồm cờ bạc, rượu chè, trai gái, hút xách (BT). Là chiếc xe hơi đầu tiên được sản xuất hàng loạt tại miền Nam Việt Nam trước 1975 với 4 kiểu dáng khác nhau tùy theo mục đích sử dụng. Bệnh Celiac là căn bệnh đường ruột do cơ thể không hấp thụ được gluten (có nhiều trong lúa mì, yến mạch và lúa mạch). Ăn dặm theo cách này còn được gọi là Baby led - weaning (Phương pháp ăn dặm bé chỉ huy). Tìm đọc sách đã được Thái Hà Books xuất bản. Chỉ số khối cơ thể, tên tiếng Anh là Body Mass Index, để đánh giá mức độ gầy hay béo của một người. note:""]{ note:""]{ (1). Plato (428 -348 TCN) là một trong ba nhà triết học lớn của Hy Lạp theo chủ nghĩa duy tâm khách quan Cây dẻ ngựa: cây lá chia thành bảy thùy với hoa màu trắng hoặc hồng. Quaker: Một giáo phái Thiên Chúa tôn thờ Chúa Jesus, từ chối những nghi thức trịnh trọng, giáo điều và có những hoạt động phản đối chiến tranh và bạo lực. Có thể tác giả đang đề cập đến Meister Eckhart (1260 - 1328) - một triết gia, nhà thần bí Ki-tô giáo người Đức. Wystan Hugh Auden (1907-1973): Nhà thơ Mỹ gốc Anh, người có ảnh hưởng rất lớn đến văn học Anh-Mỹ, là một trong những nhà thơ lớn nhất của thế kỷ 20. Rilke (1875-1926): tên đầy đủ là René Karl Wilhelm Johann Josef Maria Rilke, tuy là người Áo nhưng ông sáng tác bằng tiếng Đức. Ông được xem là một trong những nhà thơ lớn nhất của văn học thế giới thế kỷ 20.

Table of Contents

[Lời giới thiệu](#)
[Bụi hồng nhà Jones “Mũi đỏ”](#)
[“Cây hiến tặng”](#)
[Chiếc băng gạc cho trái tim tan vỡ](#)
[Công chúa và hiệp sĩ](#)
[Lòng hào hiệp](#)
[Một que kem](#)
[Nhân cách](#)
[Tình yêu](#)
[Sai lầm vô ý](#)
[Thứ quý nhất của cuộc đời](#)
[Dứt bỏ sự hối tiếc để cuộc sống tốt hơn](#)
[Cuộc sống](#)
[Nếu được sống đến hai lần...](#)
[Tận hưởng cuộc sống](#)
[Ngon nết thứ tư](#)
[Những lời khuyên cho cuộc sống chúng ta](#)
[Chúng ta quyết định số phận của chính mình](#)
[Mơ một miền xanh](#)
[Cách nhìn cuộc sống](#)
[Đừng thay đổi thế giới](#)
[Hãy là chính mình](#)
[Học cách lắng nghe](#)
[Khi cuộc sống quá tồi tệ](#)
[Nếu ước mơ đủ lớn](#)
[Phải, bạn có thể!](#)
[So sánh](#)
[Chạm tới một người khác](#)
[Cứ giữ trong em Lòng Tin Yêu](#)
[Cuộc nổi loạn của các bà vợ](#)
[Gửi lại cho con](#)
[Những mẫu chuyện ở công viên](#)
[Giá trị](#)
[Không chịu buông tay](#)
[Giá trị của... hai mươi đồng](#)
[Lời chúc lành nhân ngày... bình thường](#)
[Vòng tay trẻ thơ](#)
[Những cánh thiệp ngả màu](#)
[Giận](#)
[Túi sỏi](#)
[Anh trai](#)
[Cách nhìn mới về cuộc sống](#)
[Quà tặng của anh lính thủy](#)
[Điều học được từ cuộc sống](#)
[Bài học](#)
[Cuối xe đêm](#)
[Những đứa trẻ học từ cuộc sống](#)
[Đứa bé của hoà bình](#)
[Hất nó xuống và bước lên trên](#)
[Bài học từ hươu cao cổ](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>